ReaderWorks

Standard

CLOPOTELE BAT FĂRĂ NOIMĂ

O doamnă blondă, puţin trupeşă, mă atinge cu umbrela. Pentru că vremea e însorită şi nici nu s-a anunţat că o să plouă, o socotesc stupidă. Coada e mare, până la plecarea trenului nu sunt mai mult de zece minute. Sunt nervoşi cu toţii, e cald şi-i urmăresc cum îşi şterg feţele impacientaţi, privindu-şi ceasurile cu nerăbdare, deşi ceasul cel mare al gării e chiar în faţă. Eu stau bine, sunt relaxat, în faţa mea mai e doar o domnişoară minusculă a cărei voce sclifosită mă amuză. Casieriţa o pune să repete destinaţia şi abia apoi îi întinde tichetul. Fata pleacă târând un geamantan greu pe care-l bănuiesc plin cu cărţi proaste. Mă apucă brusc cheful să fac o glumă pe care n-am făcut-o niciodată şi să o întreb pe femeia de la casă dacă are parizer. Fireşte că n-o fac. Am bani ficşi. Primesc biletul tocmai când prin difuzor se anunţă ruta călătoriei. Ies de la coadă încă zâmbind : mai mult de trei-sferturi din cei aşezaţi aici nu vor apuca să se urce. Sunt aşa de bine dispus încât răspund la salutul unui cunoscut.

La două minute după ce am urcat în tren, aud fluieratul impiegatului. Adio, oraş bolnav !

În compartiment miroase urât. Încă nu ştiu cine-i de vină : individul îmbrăcat neglijent care citeşte un ziar sau bătrânul care-a adormit de cum s-a pus în mişcare trenul. De el sunt sigur că a mâncat ceapă, mai mult nu-mi pot da seama. Strâmb din nas şi-mi compun o figură dispreţuitoare. Mă uit des către o femeie cu tresături delicate, îmbrăcată toată în gri, cu pălărioară şi ochelari cu ramă subţire. Aştept ca privirea ei să exprime aceeaşi dezabrobare faţă de condiţiile

neplăcute în care călătorim. Suntem singurii oameni finuţi de aici. Când a intrat şi-a şters locul cu un şerveţel ; în timpul ăsta mă gândeam la o carte pe care tocmai o citisem. Nu se uită la mine aşa că o dau dracului. Oamenii superiori n-au nevoie de privirile complice ale unei femeiuşti. Ce-ar fi să-i cer o ţigară şi apoi să i-o rup în faţa ca să-i arăt cât de puţin îmi pasă de ea şi aerele pe care şi le dă.

În dreapta mea stă un bărbat arătând ca un motan uriaş. Mi-l imaginez stând tolănit şi privind în gol, cu o privire aproape inteligentă. Nu ştiu de ce, îmi vine să-i spun Mark şi când pune inevitabila întrebare " Unde mergeţi? " abia mă abţin să nu rostesc, pe un ton sentenţios, " Nu e treaba ta, Mark, vezi-ţi de soba pe care dormi trei sferturi de zi". În loc de asta, îi zâmbesc cum numai în societate se poate zâmbi şi-i spun apăsat destinaţia. Când rostesc ultima silabă, observ că bărbatul a aţipit deja, cu gura deschisă. Îmi fac inventarul buzunarelor şi adun în palmă toate obiectele mărunte. Cu precizie, le arunc una câte una în gurile deschise a vecinilor de compartiment. Toţi dorm, cu excepţia delicatei care mă priveşte cu un aer trist. Totuşi, de câte ori ating ţinta, faţa ei tresaltă uşor, ca după un suspin. Şi-a dat seama cu siguranţă că nu sunt un oarecare.

Refuz să mă uit pe geam. Câmpul plat mă sperie. Doctorul mi-a atras atenţia serios asupra agorafobiei mele. Uneori visez că cineva toarnă apă în cămăruţa în care stau cu chirie de ani de zile ; n-am încotro şi trebuie să ies afară ; sunt ud şi mă găsesc pe un platou uriaş cu vegetaţie uscată. În depărtare zăresc nişte animale mici pe care le simt ca fiindu-mi prietenoase. Dacă ar fi lângă mine n-aş simţi apăsarea de plumb a cerului care mă face una cu pământul. Din visul ăsta mă trezesc

întotdeauna speriat şi iau pilule ca să adorm la loc. Uneori mă prinde dimineaţa răsfoind albume vechi cu poze de familie pe care le-am cumpărat de la anticariat. Le dau nume tuturor şi le povestesc de fraţii mei care au emigrat în Lituania. Nu mă pot abţine să nu înfloresc totul. De fapt nici nu mai am fraţi şi nici nu mi-am dorit vreodata unul. Cand eram mic, nu m-a batut nimeni si n-am avut nevoie de un protector. M-am descurcat cu mici cadouri constând in bucăţele de lemn pe care le ciopleam în magazie.

PIRAMIDA PUTERII

Înainte de a se lua la bătaie, copiii se amenință. E un joc psihologic, menit de a impresiona adversarul. Daca mă lovesti, vin cu fratele meu care a făcut karate trei ani. Fratele meu face de cinci ani şi are centura neagră, ridică miza celălalt. Îl bate de-l face pilaf pe fratele tău. Atunci vin cu tata care-i sudor. Gândul unei palme uriaşe şi transpirate peste ceafă îl face să renunţe pe băieţelul al cărui tată e un modest intelectual, cu trei cărţi publicate, pulover gri şi ai cărui ochelari cu rama groasă nu sperie pe nimeni. Strânge din dinţi, se înscrie la şcoala profesională, o termină în trei ani şi intră în uzină cu gândul să le arate cine e el la toţi. După 89, lucrurile s-au mai schimbat. Un frate cu centură neagră plus un tată plutonier nu fac cât un văr şmenar din faţa caselor de schimb. Vărul şmenar echivalează aproape cât un cumnat locotenent-colonel. Acesta valorează cât un vecin cu părul dat cu gel căruia buticarii îi plătesc taxă de protecţie. Toţi aceştia nu se pot compara cu unchiul deputat. Care e aproape tot atât de amenințător ca un prefect de Craiova. Fiii de aleşi ai poporului capătă şi ei un fel de imunitate, la bătaie. Peste ei nu poate sta de cât fiul preşedintelui. Cu o singură condiţie: minerii să nu facă băieţi niciodată.

Sunt regele micului habitat pe şine. M-am ridicat în picioare şi-mi privesc supuşii nedemni de avea un conducător atât de măreţ. Fac câţiva paşi înainte şi înapoi, atât cât îmi permit picioarele sclavilor mei adormiţi. În asemenea momente mă transform, pielea se întinde şi se luminează, nasul capătă distincţie de cezar, părul se îndeseşte iar ochii devin două fântâni de nobleţe.

Cad ostenit la loc pe banchetă şi, din nou, mirosul urât îmi jigneşte nările. Trenul opreşte într-o gară şi profit de prilej ca să ies pe culoar. Cobor cu greu geamul înţepenit. Doi copii, pe jumătate dezbrăcaţi, se bat pe jumătate în joacă. O femeie grasă îi supraveghează neglijent. De câteva ori intră în discuţie cu un ţăran bătrân ce îi răspunde fără chef. Un câine negru morfoleşte nişte hârtii. Într-o căruţă cu coviltir, cu roţi imense, doarme un bătrânel prost îmbrăcat. În buzunarul de la piept are un pachet de ţigări. Clădirea gării e mică ; n-a mai fost văruită de mult. De ea se sprijină un flăcău uriaş. N-am văzut niciodată pe cineva atât de mare. Îmi pare că gara s-ar prăbuşi dacă ar pleca de acolo. Sub picioarele lui pământul s-a tasat. Îmi e atât de drag băiatul ăsta încât îi fac un semn cu mâna şi-i strig : “Ţine-o tot aşa“ . Toate astea le-am observat în numai două minute, cât a poposit trenul.

— Te rog închide geamul, îmi spune un domn bătrân apărut lângă mine din senin. Am suferit prea mult în război ca să mai suport asta, continuă plângăreţ şi îşi vâră mâna în buzunarele croite special pentru acest gest.

Îmi plac războaiele. Ştiu totul despre ele şi imaginea acestui domn nu se potriveşte deloc cu cea a unui mândru cavalerist. Îmi pare un pervers inutil, scuipat de o lume ce nu-l înţelege şi nu-l iubeşte. Stă cu capul în jos, mustaţa îi atârnă pleoştită, iar în ochii de un albastru năclăit i-a apărut un concept de lacrimă. Îl sărut peste buzele ca nişte feliuţe de salam şi mă strecor în compartiment.

Înainte de a ridica gulerul hainei pentru somn, ronţăi o bomboană mentolată, plină de firmituri, pe care am găsit-o în cutiuţa ce odinioară o foloseam pentru tutun. De undeva, dintr-un alt compartiment, se aude glasul unui băieţel care recită o poezie ce odinioară s-ar fi numit patriotică, dar acum e doar o înşiruire de strofe.

COPILUL-MINUNE

Călătoriile cu trenul au câteva coordonate clare. Gară, locomotivă, peisaj monoton, controlor fără umor, discuţii stupide. De exemplu, în fiecare compartiment trebuie să se găsească minimum un copil. Deşi e greu de observat, vârsta şi sexul lor diferă. Aceştia sunt mai periculoşi fiindcă ştiu poezii şi cântece care musai trebuie deşertate în urechile călătorilor, la îndemnul vreunei mamaie care lăcrimează ascultându-i. Trăsătura lor comună este faptul că sunt enervanţi. România e o ţară de părinţi mândri. Odraslele lor au cinci degete la fiecare mână, folosesc corect hârtia igienică, se spală pe dinţi ca un om mare, dezbat politică la locul de joacă, fac diferenţa între Ronaldo şi Ciprian Porumbescu şi nu se scobesc în nas de faţă cu investitorii străini. Copilul minune contemporan ştie limba engleză, în special cuvintele din patru litere, e un bun cunoscător al *soft*-ului, îsi aniversează ziua de naştere la McDonalds şi ascultă versiuni rap ale muzicii hippie. În fiecare generaţie, până împlinesc vârsta de 12 ani, 98% sunt copii-minune. Ei sunt daţi drept exemplu celorlalţi 2% de copii obişnuiţi. Aceste generaţii de 98% au construit comunismul, l-au consolidat cu târnăcopul, au asistat la o revoluţie, au votat în Duminica Orbului, şi-au lipit nasul de vitrina NATO. Apoi au dat naştere altor generaţii.

Controlorul apare când mai e puţin până la capătul călătoriei. E omul cu cel mai de porc cap pe care l-am văzut vreodată. Câtă vreme ne scotocim după bilete nu încetez să mă minunez privindu-l. Vecinului meu, motanul, îi lipseşte un act; am bănuit de la început că e ceva în neregulă cu el. Cap de porc îl priveşte prin ochii mici şi tace. Cu toţii încremenim, e

primăvară. Tăcerea devine de nesuportat, pielea mi s-a băşicat de încordare. Într-un târziu, cu privirea pierdută, motanul nu mai rezistă, deschide geamul şi sare tocmai când trenul opreşte. Întârzii special ca să văd dacă se mai ridică. Când o face, după aproape trei ore, părăsesc nemulţumit compartimentul şi mă opresc într-o cafenea sordidă. Mesele sunt acoperite cu bucăţi de pânză galbenă, pe care tuşesc, sub povara murdăriei, flori rupte din parcuri. În dreptul ferestrei, cu bărbia lipită de o haină neagră de fâş, doarme un bătrânel cu nas ascuţit, ce tremură când visele ce-i bântuie mintea sunt suficient de puternice să-l influenţeze fiziologic. Beau un ceai lângă marinar mahmur şi apoi îmi cumpăr o bucată mare de brânză. Câta vreme e vorbărie în jurul meu am o senzatie de nelinişte, mă aştept tot timpul să intre cineva în vorbă cu mine. Două tinerele, îmbrăcate ca de carnaval, îmi arunca priviri în care ghicesc concupiscenţa. Lumea de astăzi mă îngrozeşte. Cinematograful, televizorul şi încă ceva au transformat omenirea într-o turmă de sclavi ai simţurilor. Doar sclerozaţii mai dau firimituri la păsărele. Iar păsărelele au nevoie de noi. Una dintre fete, a cărui sprâncene au fost smulse cu bestialitate, are buzele vopsite în maro. Cealaltă e grasă. Are alura unui vapor care se scufundă şi citesc în ochii ei vaste neîmpliniri sexuale. Dacă nu mi-ar face impresia a două broaşte, poate că le-aş lăsa doua bilete la un spectacol de balet. Le-am cumpărat acum o săptămână pentru mine şi pentru Fred. Cum Fred e mort şi nu-l văd bântuind într-o sală pentru Lacul Lebedelor, m-am hotărât să nu mai merg nici eu.

Străzile sunt la fel de murdare ca pe vremea când locuiam aici. Noaptea ascunde mizeria, iată un motiv pentru ca soarele să nu mai răsară niciodată. Cine să mă audă? Un puştan

cu câteva ziare sub braţ urlă nişte titluri care ar trebui să pară incitante. Mă aşteptam să poarte şapcă - e ras în cap şi are urechi clăpăuge. Nu ştiu de ce, mi-l imaginez cu capul în jos, atârnat într-un brad de Crăciun. Din buzunare i se scurge mărunţiş şi o sumedenie de copilaşi foarte mici îl strâng şi-l pun în şosete albe flauşate, cu trei dungi negre. Apoi două surori de caritate, cu pieptul plat plin de insigne strălucitoare, cară şosetele către nord.

Dau puştiului o caramea pe care am primit-o rest la brânză. Îmi zâmbeşte aproape drăgălaş. I-au curs mucii şi s-au uscat deasupra gurii încât pare că are că are o mustăcioară de Charlot. Începe din nou să urle : “Foamete mare în Ţara de Foc...“.

Aş lua un taxi, am bani, dar prefer să mă plimb niţel. Până la acasă nu-i aşa mult de mers. Stă pe străduţa “Mosorelelor“. Acum mă aflu pe “Bufon Ion Oreste“, pe care circulă un autobuz roşu ce duce tocmai până în zona industrială. N-am fost niciodată acolo. Auzisem că au construit o hală imensă în care se asamblează avioane militare. Când eram mic, primisem trei cutii de carton, frumos colorate, în care se găseau machete de avioane. Un bombardier B52, un avion de luptă Zero şi un biplan cu două motoare folosit de serviciul medical belgian. Trebuie să mai fie şi acum prin lăzile cu vechituri. O mare parte a jucăriilor pe care le-am avut au luat calea verişorilor mai săraci. Ei au stricat ce mai rămăsese de stricat din ele.

În faţa unei alimentări, o doamnă mătură cu mişcări ample, de înotătoare. Poartă un pulover tricotat, cu mâneci largi, ce nu par să o stânjenească deloc la măturat. I-aş da ceva din scrierile mele, port întotdeauna prin buzunare şi în geantă o parte din ele, dar o întreb doar cum merge vânzarea. Mă priveşte

surprinsă. Oamenii din ziua de azi nu mai sunt deloc amabili unii cu ceilalţi.

— Bine, spune într-un târziu, însă sunt deja cu capul vârât în interiorul unei mercerii.

— Cum merge treaba la voi? îl întreb pe vânzătorul chel, cu mustaţă stufoasă ce priveşte în bătaia luminii o trusă de ace. Lângă el, o grăsană uriaşă îşi leagănă fundul de hipopotam şi arată cu degetul un ghem de lână de culoare roz.

— Îmi trebuie pentru un fular pe care vreau să i-l fac unui nepot din Bucureşti, spune cu voce groasă, dar vânzătorul ridică din umeri şi, cu gesturi lente, de parcă ar face o mare favoare se îndreaptă spre raftul unde se află ghemul de lână roz, îl ia şi-l trânteşte într-o pungă transparentă.

N-aştept să mi se mai răspundă şi, relativ vioi, o pornesc mai departe, spre magazinul de delicatese. Cumpăr câteva alune şi o stafidă. Mi s-a făcut chef de vorbă. Cer informaţii despre depozitele de arahide şi esenţele de leandru ce se vindeau pe vremuri în sticluţe de forma unei lacrimi. Mai stau o dată la coadă ca să continui discuţia. La sfârşit urez tuturor o zi bună. E un spectacol minunat să văd oamenii muncind. Mi-ar fi plăcut să lucrez într-o uzină cu cel puţin o sută de angajaţi. M-aş fi trezit de dimineaţă şi la ora 8 aş fi semnat plin de abnegaţie condicuţa. Le-aş fi urat “spor la lucru“ tuturor, de la director până la ultimul muncitor. La ora prânzului aş fi trecut din nou pe la fiecare să spun “poftă bună”, iar la încheierea programului aş fi apărut la timp pentru “o seară plăcută” şi o strângere de mână prietenoasă. Sunt convins că oamenii ar aprecia mult munca mea şi, după ceva timp, când figura mea plăcută ar deveni

indispensabilă bunului mers înainte al uzinei, aş fi cerut o mărire de salariu.

Cu cât mă apropii de casa mamei, devin apatic şi permit unui individ prost îmbrăcat să se izbească de mine fără să-l iau de guler. Locurile copilăriei nu-mi trezesc melancolii, m-am întristat doar doar la gândul că am lăsat canarul liber prin cămăruţă. O să-mi umple canapelele de găinaţ.

O aud pe bătrână încă de la gard. Se ceartă cu aparatul de radio, vechea ei obsesie. Uneori cred că e nebună şi mă tem de blestemul eredităţii. Mi-e foarte greu să n-o urăsc pentru dantura proastă pe care am moştenit-o, constituţia debilă şi picioarele strâmbe de la tata. Dacă aveam nişte părinţi ieşiţi din file de poveste acum m-aş fi lăfăit pe bancheta din spate a unei limuzine.

LA DENTIST

Prima oară când am fost la dentistul la care se trataseră şi părinţii mei, individul mi-a deschis politicos gura cu o unealtă metalică. Apoi şi-a deschis-o pe-a lui exclamând Aoleo, ai exact dantura lui taică-tu. Fireşte, asta nu însemna nimic bun. Am mulţumit în gând eredităţii pentru asemenea cadou şi am scotocit adânc prin defectele neamului, căutând guta bunicului, privirea saşie a unei mătuşi, reumatismul străbunicului şi coada pisicului. Pe umerii mei firavi (moşteniţi de la un văr de-al mamei) au poposit fructele grele ale arborelui genealogic. Dintr-o dată, nu mai eram eu, ci o adunătură de boli, disfuncţii şi tare care zvâcneau în cromozomi, gata să se manifeste o dată cu înaintarea în vârstă. Vechile aristocraţii şubrezite îşi primeneau sângele albastru, subţiat ca un pulover vechi la coate, cu câte un reprezentant umil şi sănătos din popor. Fiind deja din popor, soluţia nu era valabilă şi pentru mine. M-am făcut mic în scaunul de tortură. Apoi, dentistul mi-a închis gura şi m-a bătut pe umeri. Se face, mi-a zis, numai că o să te coste la fel de mult ca pe taicătu.

— Măgarilor! Porcilor! Neam de curve! Toată ţara ştie că sunt vorbele mele, numai ei o fac pe deştepţii! M-am săturat să le scriu din nou ! Parcă nu m-ar şti...! Mă ştiu! Blestemaţii!

— Sărumâna, mamă, zic şi mă aşez pe un scaun prăpădit, murdar de vopsea sau var. Nu ne-am văzut de trei ani. Sper că m-a recunoscut. Se plimbă dintr-un capăt în altul al curţii cu paşi mari, gesticulează larg, îşi mişcă mâinile fără încetare.

— Toate ideile mele le transmit la radio... Tot ce m-am gândit eu aseară, au dat

cuvânt cu cuvânt... Mi-au furat gândurile şi acum, fără să-mi plătească un ban pentru colaborare, transmit tot ce-am gândit! Să le fie ruşine! Am să le scriu din nou măgarilor! Dacă nu plătesc... nu plătesc! Dar să-şi bată joc de mine nu admit! Nu admit...! Am să vă pedepsesc! Hoţilor!

Opresc aparatul de radio. E o vechitură cu galene, de pe vremea lui Pazvante. Am şi eu dreptul să fiu băgat în seamă.

— A murit Fred, mamă.

#

În urma antrenamentelor de Qwan-Ki-Do, care înseamnă calea energiilor vitale, mi-am dat seama că, după un timp diferit ca durată, în cursul antrenamentului, se poate comunica mental, de la suflet la suflet, intercerebral, interpsihic, cu alte persoane. Este greu de spus cum! N-am reuşit, cel puţin deocamdată, să realizez un dialog mental verbal. Am reuşit, cred eu, să simt gândul altuia. Cel mai bine am reuşit însă, să comand mental şi se pare că am fost şi eu, la rândul meu, comandat de alte persoane. De exemplu, ceva care s-a petrecut, recent, chiar ieri: eram în sala de aşteptare a spitalului. Îmi aşteptam prietena. Pe hol, era un domn în vârstă. M-am concentrat asupra acestui domn, sugerându-i mental să se aşeze în fotoliu. Era ca un fel de joc sau mai bine-zis, un exerciţiu efectuat în scopul de a mă verifica, dar şi cu un efect benefic pentru persoana în vârstă. Am repetat comenzile că este obosit, că nu-l mai ţin picoarele de oboseală, că doreşte să stea pe un fotoliu şi, la câteva secunde, s-a aşezat pe un fotoliu. Comenzile le-am repetat concentrându-ma intens cam 10-15 minute. După ce s-a aşezat, i-am sugerat că-i este somn, i-am cerut în

gând să se relaxeze, că-i vine să caşte, să se frece cu mâna la ochi, iar domnul a efectuat mişcările comandate, însă n-a adormit.

Când eram mic, nu-mi plăcea să învăţ. Nu ştiam niciodată nimic. La lucrări copiam, dar când mă asculta nu puteam face mare lucru. Atunci mi-am descoperit şi exersat talentul. Mă uitam drept în ochii profesoarei şi urlam în minte, nu mă asculta, nu mă asculta. La început mi-a mers prost: numai pe mine îi căşuna. După câteva eşecuri am reuşit. Mă concentram mai bine şi vroiam mai mult să reuşesc. Am terminat şi liceul aşa, ba chiar îmi făcusem prozeliţi pe care-i învăţam cum să scape de toceală. Am băut multe sucuri şi am mâncat multe pateuri pe gratis. După liceu m-am apucat de muncă, aşa a vrut tatăl meu, deşi mie începuse să-mi placă să citesc. Nu mă mai obliga nimeni să citesc toate tâmpeniile de la şcoală. Din toate materiile mi-a plăcut doar tabloul lui Mendeleev.

Am citit Biblia de multe ori şi mi-am dat seama că în ea se explică tot ce e pe lume, cu condiţia să-ţi dai seama care sunt părţile adevărate. Darul meu e de la Dumnezeu şi, cu ajutorul artelor marţiale, l-am amplificat şi pot face mult bine omenirii. Am păcatele mele, dar sunt un om credincios, cu toate că nu merg la biserică. Cât de puternică mi-e credinţa nu pot să o compar cu viaţa mea proprie. Aş prefera, de exemplu moartea, să mă chinuie, să mă taie felii sau să mi se aplice orice metodă chinuitoare de suprimare, şi tot nu aş renunţa în credinţa pe care o am în fiinţa supremă.

Scriu în caietul meu aproape tot ce mi se întâmplă. Prietena mea nu ştie de el şi n-am să i-l arăt niciodată fiindcă am descris detaliat de câte ori facem dragoste şi gândurile mele despre sex. Nu vreau să o supăr, deşi uneori se întâmplă fără să vreau. Ţin foarte mult să ne

iubim cu sinceritate. Carmina e singura persoană din lume care mă iubeşte după păcatele mele.

Cornel cunoaşte tot ce scriu în jurnal. Cornel ştie orice.

#

Când radioul nu merge, mama e o fiinţă adorabilă. A adus o farfurie mare cu plăcinte cu cireşe. Nu-mi pot închipui anotimpul ăsta fără plăcinte cu cireşe. E mama mea, a simţit că vin de le-a făcut.

Nu se mai agită prin curte, s-a aşezat în faţa mea pe un scaun la fel murdar şi mă priveşte cu mâna dreaptă pusă la gură, minunându-se de fiecare amănunt din înfăţişarea mea. Dacă ar fi altcineva, aş crede că mă ia în râs. Parcă suntem Scufiţa Roşie şi lupul în scena când fetiţa exclamă, ce urechi mari ai, bunicuţo, ce gură mare ai bunicuţo şi tot aşa. După ce a terminat cu inspectatul, şi-aduce aminte de ce i-am spus, la timp, căci tocmai vroiam să-i repet.

— A murit Fred, maică, spune şi începe să plângă. Era om bun şi-a murit fără un suflet apropiat lângă el.

Trupul mărunt i se zgâlţâie. Aşa sunt bâtrânii, sentimentali. De la o vârstă, plângi pentru oricine: pentru vărul Pandelică, pentru vecinul de peste drum cu care nu te puteai suferi pentru că-ţi arunca gunoiul în curte, pentru Iosif Sava, pentru Brâncoveanu că l-au tăiat turcii. Nici măcar nu l-a cunoscut. Tot ce ştie despre el e din rarele mele scrisori. L-a văzut doar într-o poză pe care i-am trimis-o de Crăciun. Eram toţi trei, eu, Fred şi Mânuţă în pădurea Baciului. Trecuse pe acolo un pădurar şi l-am rugat să ne fotografieze. Aveam un Zenit nou-nouţ, câştigat de curând la concursul unei reviste. Răspunsesem la

nişte întrebări tâmpite, despre cactuşi. În spatele nostru se zăreşte o lumină rotundă, albă. Îmi place foarte mult fotografia asta, are ceva profund, mistic. Îmi pare rău că n-am stat mai mult acolo. Era iarnă şi copacii n-aveau frunze şi tot cerul ăla mă copleşea. Abia dacă puteam ieşi din cort.

· Dumnezeu să-l ierte, zice bătrâna suspinând şi, când spune asta, şterge firimiturile de pe masă. A fost prietenul tău cel mai bun.

Aşa e, Fred a fost prietenul meu cel mai bun. Acum, că numai e, mă simt teribil de singur. De aia m-am şi hotărât să fac o călătoria asta. N-am mai părăsit oraşul ăla blestemat de-un veac.

Îmi place seara. E unica parte frumoasă a unei zile. Răsăriturile le detest, anunţă o nouă zi ; ce poate fi mai deprimant ? Amurgul e minunat. Mă linişteşte. Într-un bloc nu-ţi dai seama de miracolul unui soare în asfinţit. Ieşi în balcon şi, în spatele celor o sută de blocuri identice cu al tău, vezi o pată pe cer, asta dacă fumul de la coşurile uzinelor ţi-o permite. Din vecini se aud strigătele excitate ale gospodinelor: a început episodul 343 al unui serial sudamerican.

Aproape că uitasem de liniştea unui cartier de case. Bărbaţii se înjură, femeile bârfesc, câinii latră, copii se aleargă chicotind, dar gălăgia lor face parte din liniştea mare, liniştea care linişteşte. E atât de bine. Soarele se fofilează repede, roşu ca un ou de Paşti. Când a disparut, în urma lui rămâne o lumină care-mi netezeşte fiecare nerv. O contemplu ca pe o icoană.

— Hai în casă, Antoane, o aud pe maică-mea în ureche şi toată relaxarea se duce dracului. Nesuferită e vocea omenească.

— S-a făcut târziu şi oi fi şi tu obosit, mai spune ea. Disting în vocea ei o nuanţă de prudenţă. Ştie ce ştie.
— Nici nu mă gândesc. N-am mai intrat în casa asta de cinsprezece ani. Probabil că nu s-a schimbat nimic.
— Nimic n-o să se schimbe cât trăiesc, mi-a spus dârz la prima noastră ceartă pe tema asta. Încăpăţânatule! Ne ştie toată lumea de nebuni, că ne certăm de cinşpe' ani pentru nişte bibelouri.
— Nu vreau să mă enervez. Problema asta nu va fi rezolvată niciodată. Puţin îmi pasă de ce zic alţii. În seara asta am să stau la hotel şi mâine am să-l caut pe Filip.
— Am să trec mâine, mamă, spun şi aştept să mă sărute în zadar pe obraz. Îndrugă nişte vorbe de neînţeles şi-mi întoarce spatele. Mâinile i se agită din nou fără noimă.

Ies pe poartă deloc afectat. Îmi place să dorm la hotel. Cel de aici are camerele mici şi intime, cu perdeluţe cărămizii, în ton cu mocheta şi gresia din baie. În orice loc aş merge, vizitez cu precădere toaletele. Unii spun că sunt un maniac al toaletelor, dar am susţinut întotdeauna că părerile celorlalţi trebuie să rămână acolo unde au fost emise. Îmi place la nebunie faianţa, să-mi plimb mâinile pe suprafaţa netedă şi răcoroasă ca pe un trup de femeie construit din materiale de la Tehnico - sanitare. Păcat că la noi nu exista cultura bideului. Am făcut un sondaj pe stradă şi 80% din cei cu care am vorbit, habar n-aveau la ce foloseşte bideul.

OMUL DIN SONDAJE

Îţi plac femeile scunde, cu bărbia ascuţită, roşcate şi cu ochii apropiaţi de nas. Eşti mândru de preferinţa ta şi crezi că te singularizează. Apoi citeşti în ziar că 14,6% dintre bărbaţii cu nas mare, înalţi de peste 1.78 metri, cum eşti tu, apreciază genul ăsta de femei. Te simţi brusc trădat. Credeai că ai ceva numai al tău, care te individualizează de mulţime. Colecţionezi monezi străine, acelaşi lucru îl mai fac încă 34% dintre cei de vârsta ta. Nu-ţi plac filmele din Gabon, la fel 76%. Porţi pantofi negri, 100% dintre cetăţeni au avut sau au pantofi negri. Vorbeşti la telefon la fel de mult ca alţi 45%, mergi cu autobuzul ca încă 92%, îţi faci cumpărăturile din pieţele ieftine ca 95%, ai un prieten pe nume Dan ca 64%. Foloseşti hârtia igienică - 90%, te speli pe dinţi - 50%, pui murături - 23%, te scobeşti în nas cu mâna dreaptă - 21%. Orice ai face, un anumit procent face acelaşi lucru. Nu poţi să-ţi dai foc de indignare, s-a mai făcut în proporţie de 0,02%. Vrei să intri în Cartea Recordurilor: mănânci o cărămidă fără sare, apoi citeşti pe pagina întâi a unor ziare de senzaţie că s-a descoperit un trib a cărui alimentaţie se bazează exclusiv pe cărămidă. Te resemnezi să fii altfel, ca alţii 99% şi aştepţi să vină inevitabilul, ceea ce aşteaptă 100% din omenire.

Am să sun şi acasă. Am speranţa că, dacă Muşeţel va auzi telefonul, va intra singur în colivie.

#

Am momente când pierd definitiv noţiunea timpului. Scriu despre un fapt întâmplat acum zece ani ca şi cum s-ar fi întâmplat acum două

zile. De exemplu, am notat ieri că m-am sărutat cu cineva pe nume Irina. Habar n-am cine-i Irina. Se prea poate să fi fost o colegă din şcoala generală. Fetele erau mult mai emancipate ca noi. Încă un motiv ca prietena mea să nu citească acest caiet - nu m-ar crede niciodată.

Mă frământă o grămadă de întrebări. Nu le pot afla răspunsul singur. Eu văd viaţa într-un anumit fel. Ei, ceilalţi oameni, privesc lucrurile aşa cum au fost învăţaţi, adică materialist, îi interesează spectrul material, pe mine, mai presus de orice, mă preocupă latura spirituală a lucrurilor. Vreau să ştiu totul despre partea nevăzută a lumii. E o contradicţie de idei între mine şi ceilalţi şi asta duce la o prăpastie la fel de adâncă ca abisurile din Pacific. De aici, din acest punct de plecare ce nu se poate împăca aşa cum nu se poate împăca întunericul cu lumina, iau naştere contradicţiile între noi, dar şi ramificaţiile conceptuale şi de neîmpăcat asupra vieţii şi asupra morţii, asupra existenţei şi inexistenţei, a sufletului şi trupului, fiinţei şi nefiinţei şi multe altele. Aceste probleme mă frământă aproape tot timplul, fără răgaz. Nu mă pot odihni niciodată cu adevărat. Noaptea mă trezesc şi mă gândesc despre cât de puţine ştim şi că suntem atât de puţin dornici să ştim. Sunt inundat de lumea asta aceasta imensă de întrebări lipsite de răspunsuri.

Zilele astea am stat de vorbă cu ţiganul bătrân care lucrează la noi. Cu el îmi place să vorbesc, are o înţelepciune care n-o întâlnesc la ceilalţi. Am discutat despre reîncarnare şi preexistenţă. E convins că într-o viaţă anterioară a fost un mare boier şi avea moşii cu păduri şi iazuri. M-am gândit că toţi ţiganii îşi doresc să fi fost boieri într-una din vieţile anterioare. Ca şi mine, crede într-un echilibru

universal care nivelează toate faptele rele care s-au făcut de la facerea universului. Toţi vom plăti pentru greşelile noastre şi vom primi răsplăţi dacă meritǎm. Trupul e închisoarea sufletului. El nu va mai fi la judecata finală, doar sufletul va sta drept în faţa lui Dumnezeu.

Vasile, ţiganul, are cinzeci de ani, dar se ţine mai bine decât mulţi dintre noi, deşi a suferit mult. Cred că s-a păstrat în el ceva din seninătatea indienilor din care se trage neamul lui. M-a invitat să-i fac o vizită, să-i cunosc familia. Cred că am să mă duc, n-am mai avut de mult o experienţă pragmatică. Sunt sigur că se va ivi ceva care mă va îmbogăţi spiritual. Spiritul meu e obosit de munca neroadă pe care sunt silit să o fac. Dacă n-aş şti că mi s-a destinat această viaţă de către spiritele superioare, aş fi fugit demult în Tibet. De altminteri, i-am scris primului ministru de mai multe ori să-mi trimită bani ca să organizez o expediţie pe podişul sfânt. N-am primit răspuns de la nici unul, deşi s-au schimbat vreo patru.

#

În camera lui Cornel e linişte. Dacă e linişte înseamnă că citeşte. Pe birou zac în devălmăşie cărţi, teancuri de reviste, pixuri, stilouri, casete şi diferite sculpturi abstracte pe care le poţi întâlni în toată odaia. Sunt făcute dintr-un material pe care doar gospodinele îl pot recunoaşte uşor. E săpun de rufe, colorat cu cremă de ghete. Rezultatul e surprinzător de atrăgător pentru o materie primă ordinară. Pe pereţi sunt agăţate diferite tablouri reprezentând în general capete umane. Nu sunt figuri pictate migălos ci mai degrabă grafică în acuarelă. Două din colţurile camerei sunt legate de o sfoară pe care stau

agăţate fotografii, o pereche de chiloţi murdăriţi intenţionat cu pământ, un cârnat uscat, legături de ceapă, cârlige de rufe, diferite hârtiuţe cu cugetări înţelepte.

VEŞNICUL STRÂNGĂTOR

Este uimitor câte lucruri poate strânge un om într-o viaţă. Motivele pot fi foarte personale sau dobândite de la generaţiile precursoare. E bine să fie acolo că nu se ştie niciodată este o înţelepciune populară vie care îndeamnă gospodarul la agonisit. De ce e bine? Pentru că nu se ştie niciodată. Este normal să fii precaut. Un săpun de rezervă te scuteşte să iei altul prea curând şi la un preţ liberalizat. Uneori este bine să fi greiere şi nu furnică. Obsedat de complexul greierului, un pensionar din Cobadin a atins într-o dimineaţă apogeul ticselii. După ce-i deschideai uşa casei, următorul pas era în pat. Păturі, saci de iută, farfurii adânci, pisici, clanţe, robineţi, mii de piuliţe. Un depozit infernal. Printre lucrurile complet inutile se numărau doi pereţi de abator, o scară fără trepte, o cisternă bine găurită. Pensionarul mi-a spus că încearcă un sentiment de linişte privindu-şi din sfert în sfert de oră avutul. Există şi viceversa. Sunt persoanele care adună numai lucruri utile. Dar adună atât de multe încât nu le pot folosi pe toate vreodată. Sunt lacomii. La un lacom bogat, strictul necesar în materie de maşini este exagerat la trei limuzine şi un microbuz pentru musafiri. Lacomul bogat se gândeşte să-şi cumpere şi o maşină rezistentă la temperaturi de peste două sute de grade Celsius. Nu se ştie niciodată. Şi săracii şi bogaţii strâng. Orice şi cu atât mai bine dacă este pe gratis. Singura diferenţă este că primii strâng chiar orice, iar ceilalţi vor să fie mai ales gratis. Cu toţii strângem lucruri ca să ni se pară că vom trăi o veşnicie. Veşnicia însă, nu poate fi mai mare sau mai mică. Cel care are trei vile la Tuzla va avea o veşnicie egală cu cel care stă în casă

naţionalizată. Cu gândul la veşnicie, mulţi oameni nu mai ajung să moară în ultima clipă. Mor cu zeci de ani înainte. Între timp strâng cât pentru două, trei vieţi fericite.

O fată care-i vizitase exclamase că e cea mai mişto cameră din lume. Apoi intrase în cea de alături, acolo unde locuia Căpriţă, temutul legionar de carton. Cei patru pereţi ai lui sunt goi. Are cinci cărţi, una e verde, aşezate ordonat pe o noptieră. Pe un fotoliu stau întinse câteva haine, în aşa fel puse încât n-au nici o şansă să se şifoneze. Mai există un pat, o altă noptieră pe care nu se află nimic şi lustra. Fata exlamase sinceră şi aici " e marfă de tot ". N-a vrut să-i arate şi cămara. Se temea de extazul ei. Cornel detesta persoanele entuziaste. Sunt anumiţi oameni cărora şi dacă le fluturi un căcat pe la nas spun "ce frumos!" ori măcar "ce interesant!" Într-un fel, sunt de invidiat pentru naivitatea pe care o au. Lumea în care trăiesc nu e pângărită de răutate, violenţă ori sex. Însă să trăieşti mulţumindu-i lui Dumnezeu în timp ce lângă tine taţii îşi violează fiicele iar bunicuţele beţive potolesc gălăgia nepoţeilor sufocându-i cu perna este idioţenie. În plus, a fi naiv nu înseamnă că nu poţi şterpeli mărunţişul unui orb ca să-ţi cumperi îngheţată.

Apartamentul e situat în piaţa Victoriei. Cornel îl obţinuse printr-un noroc chior, printr-un prieten al şefului mamei sale. Plecase în Bucureşti într-o duminică, habar n-având unde o să stea şi luni avea cheile unui apartament confort o, gata mobilat. N-avea plătit nici un leu pentru chirie, şi a găsit pe cineva cu care să împartă spaţiul în schimbul unei sume care nu era nici pe jumătatea chiriilor din acea zonă. Pun banii împreună pentru telefon (care tocmai sună), pentru cablu şi pentru întreţinere. Cornel se simte generos pentru că plăteşte din angaralele

casei. Îi rămân exact atâţia bani cât să ducă o viaţă pe care o consideră boemă. Nu se duce nici măcar o dată pe săptămână la cursuri, stă toată ziua în casă citind, ascultând muzică şi, când se simte năclăit de inspiraţie, sculptează fantezii casnice ori pictează bucăţi de oameni ori de oraş.

— Alo, răspunde într-un final Cornel. Puteai să nu mă suni că nu vii acasă în noaptea asta.

#

Azi-noapte, înainte să mă culc, am scris o poezie. Se cheamă " Noapte " şi îmi place să cred că i-ar fi plăcut lui Bacovia, singurul poet pe care îl respect. Restul, mai ales cei străini, nu trezesc nimic în mine. Poe a fost totuşi mare.

Troleul e gol, doar eu şi-o bătrână
Privim în noaptea de mormânt
Încet, bolboroseşte nebună
Şi-mi vine să râd şi-mi vine să plâng.
În staţia pustie beţivii zac gemând
Vântul trezeşte din urne gunoiul
Tristă şi lugubră o pasăre-şi ia zborul
Şi-mi vine să râd şi-mi vine să plâng.
Casa-i pustie şi patul e gol
Pe masă rânjeşte o sticlă de alcool
Dimineaţa mă găseşte mahmur şi gemând
Şi-mi vine să plâng şi-mi vine să plâng.

Am scris poezia asta fără a avea o stare anume. Nici măcar nu există troleu în orăşelul ăsta. În schimb am văzut un cerşetor arătând înfiorător, cu o faţă ca un cartof încolţit. M-am uitat îndelung la el, mă fascina, până când a început să mă înjure şi blesteme. N-am plecat, nici nu-mi puteam mişca picioarele. Când a

văzut că nu-l bag în seamă, s-a culcat la loc peste cartoane. Sunt convins că nu ştie să citească, i-aş fi lăsat una din cărţile pe care le ţin pentru asemenea situaţii neprevăzute. I-ar fi plăcut cu siguranţă “Moartea unui comis-voiajor“. Este cartea cea pe care le-o întind, fără să spun un cuvânt, indivizilor nesimţiţi care vin pe la uşi şi încearcă să-ţi bage pe gât tot felul de obiecte inutile. Pentru recepţioner am adus un volum cu un titlu minunat: “Lumea ca teatru“. A luat-o fără să se mire, mi-a plăcut de el din prima. Cine lucrează în ture de 12 cu 24 nu poate fi decât un om plăcut.

Mă aşteaptă o zi lungă. Am să-l vizitez pe Filip, am să vorbesc cu oamenii care-mi plac şi am să-i cumpăr mamei un flecuşteţ ieftin care o va face fericită. Oraşul e departe. În el mă aşteaptă un cadavru. Ar trebui să am o iubită cu sânii lăsaţi. Dacă Fred e mort, mă întreb dacă viaţa are vreun sens în general. Viaţa lui Fred era absenţa morţii lui. Faptul că eu mă mişc şi cuget e absenţa morţii mele. Lipsa de sens înseamnă că, ascuns departe, există sensul. Voi trăi şi astăzi.

La micul dejun e ceai. Lângă cană se află trei feliuţe de salam, o roşie umplută cu ceva brânzos şi un pătrăţel de unt. Acest festin regal intră în preţul camerei pe o noapte. Adaug de la mine un morcov şi savurez în linişte masa. N-am prea mult timp la dispoziţie, dacă vreau să-l găsesc pe Filip, trebuie să-l prind până în ora opt. Îmi iau cu mine o feliuţă de salam. O împăturesc într-o hârtie colorată şi o pun în buzunar.

Pe hol dau nas în nas cu un hipopotam. E un domn beat a cărui burtă imensă mătură pereţii. Am avut un profesor de matematică care semăna cu el. Ştergea cu burta ecuaţiile pe care le scrisese pe partea de jos a tablei apoi se răstea la noi de ce i-am şters tabla. Îl

chema Hrib, dar îl alintam Baboiul. A murit de inimă, ca toţi oamenii graşi.

— Să trăiţi !

— Tocmai m-am hotărât pentru asta, îi spun şi-l bat cu prietenie peste spatele transpirat. Las cheia la recepţie şi, îmbrăcat impecabil, ies în stradă. De pe hol se aude gălăgie şi o pasăre de noapte apare împleticindu-se. E una din fetele cărora am vrut să le dau biletele de balet. Mă priveşte cu ochii ei mari şi cade tristă într-un fotoliu.

E o dimineaţă destul de rece. Soarele stă proptit în nori. Am socotit întotdeauna că astrul ăsta are şi perioade de bun-simţ.

În faţa mea se desfăşoară o mulţime cu capul în jos ce se îndreaptă spre locurile de muncă. Unii urcă în autobuze, microbuze ori tramvaie, alţii coboară. Furnicile astea îmi dau o stare de confort uriaşă. Păşesc printre ei ca Gulliver prin Liliputh. Dacă aş avea o pâine infinită aş arunca cu firimituri tuturor şi m-aş arunca dezbrăcat în apele unui fluviu sfânt.

Mi-am adus aminte brusc de o întâmplare din copilărie, de pe vremea când mă jucam în grădină fără să-mi fie teamă de ce era deasupra coroanei vişinului. A venit la mine un bătrân şi mi-a cerut ceva de mâncare. Nu era nimeni acasă, dar nu mi-a fost teamă. Avea ochii albaştri. Nu se uita niciodată la mine şi mi-am dat seama că e orb. A vrut să mă răsplătească pentru pâinea cu brânză pe care i-o adusesem şi a băgat mâna în desagă. A cotrobăit îndelung şi a scos o cutie din lemn lăcuit. Ce culoare are? m-a întrebat. Era lemn negru, greu. A oftat. N-am vrut, copile, a spus şi a plecat. N-am reuşit să deschid cutia niciodată. Vino la noi, a mai zis înainte să treacă poarta. Citeşte mult până atunci.

Puştanul care vinde ziare e la locul lui. “ Foc mare în ţara foametei “ urlă din când în când. Cumpăr un ziar ca să-i fac vânzare. Îmi întinde cotidianul local şi-mi face cu ochiul. Sub ziar descopăr o hârtiuţă pe care scrie un număr de telefon.

Filip stă foarte aproape de aici. Trec de pe “Grigore Sadoveanu“ pe “Cafelei“ şi mă trezesc lângă casa veche, din cărămidă roşie în care am petrecut mai mult timp decât în cea părintească.

Îl prind exact când iese. E îmbrăcat ca naiba, părinţii ăia tâmpiţi nu s-au îngrijit niciodată de el. Mă priveşte surprins, se concentrează pentru o secundă apoi renunţă pentru a izbucni în plâns.

Când te întâlneşti cu cineva pe care nu l-ai mai văzut demult, gama reacţiilor e foarte săracă. Îl îmbrăţişezi, îi tragi palme pe spate, faci paşi înapoi ca să-l vezi mai bine, te întorci să-l mai îmbrăţişezi o dată. Cuvintele sunt mai tâmpite. În general sunt onomatopee, gemete care vor să exprime bucuria revederii. Cea mai articulată propoziţie e “Ce faci măi, băiatule?”

#

Chemă liftul şi, când acesta sosi, se trezi că nu a controlat cutia de scrisori (aştepta permanent răvaşe de la o iubire veche ce se încăpăţîna să-i scrie), aşa că se întoarse în holul de la intrare. În timp ce se controla de chei, cu geanta neagră atârnându-i tot mai greu pe umeri, auzi liftul urcînd. Înăuntru nu era nimic, nici un pliant publicitar sau măcar vreun fluturaş imobiliar, semn că mai era mult până să se civilizeze românii. Trase o linie în praful dinăuntru, încuie la loc şi se întoarse la uşa liftului unde-şi înfipse degetul prăfuit în butonul negru, nou-nouţ, tocmai schimbat de depanatorii care trebăluiseră

aproape o săptămână pentru a schimba oglinda şi înlocui nişte piese prea uzate de frecuşul zilnic între etaje. Administratorul, domnul Nae, lăsase un bilet la avizier, unde scrisese cu litere mari şi pix roşu:

STIMAŢI LOCATARI

MIERCURI E ULTIMA ZI DE PLATĂ PENTRU ÎNTREŢINERE. VĂ ROG SĂ PLĂTIŢI LA TIMP, ÎNTRUCÂT ASOCIAŢIA ARE MARI DATORII. VĂ ANUNŢ CĂ FONDUL DE RULMENT S-A MĂRIT CU CINCIZECI MII DE LEI CARE VOR FI ACHITAŢI ÎN TREI TRANŞE. PENTRU PLATA CELOR CARE AU REPARAT LIFTUL, FIECARE PROPRIETARUL FIECĂRUI APARTAMENT VA PLĂTI ZECE MII LEI.

VĂ MULŢUMESC ,

Aşteptă zadarnic liftul. Luminiţa roşie rămăsese aprinsă în dreptul etajului VI. Probabil că cineva uitase uşa deschisă. Cornel nu ştia nimic despre locatarii de la etajul şase, despre *origami* şi despre whisky-ul scoţian. Oftă şi, după ce trase inutil doi pumni în uşă, o luă pe scări. În dreptul etajului unu îşi aduse aminte că nu luase pâine, în dreptul etajului doi trecu pe lângă o femeie pe care fu cât pe ce să o salute, iar din dreptul etajului trei începu să se descheie la haină.

Otilia Ţilea se aplecă şi ridică de pe o treaptă o hârtiuţă împăturită care-i căzuse tânărului care tocmai urcase. Vru să-l atenţioneze, dar acesta era deja departe. Nu ştia la ce etaj locuia ca să i-o înapoieze, nu ştia aproape pe nimeni în blocul ăsta deşi stătea în el de mai mult de zece ani. În afară de administrator şi de vecina de vis-a-vis - o doamnă şubredă, văduvă, cu surâs stins, ce o invita uneori să mănânce dulceaţă de nuci şi îi povestea despre soţul ei, cunoscut inventator al unor drăcii mecanice ce făceau viaţa mai uşoară tractoriştilor, nu legase cunoştinţă cu nimeni. Otilia era o femeie liniştită, a cărui viaţă nu fusese marcată de nimic important. Nu o impresionase sângele scurs la revoluţie, nici cel ce pătase lenjeria de pat când fusese dezvirginată. Era înzestrată cu un har rar, acela de a lua lucrurile ca atare, fără să se mire ori entuziasmeze de nimic. Problemele ei sau ale lumii le trata cu aceeaşi indiferenţă ce scotea din minţi pe toţi cei din jur. Din cauza asta bărbaţii o părăseau pe rând, învinuind-o că e insensibilă şi că nimic n-o scoate din amorţeala confortabilă în care se născuse. Nu credea desprea ea e o amorţită, îi plăcea să se distreze, să danseze şi să facă dragoste, dar nu arăta niciodată vreo bucurie în ceea ce făcea.

E drept că nici o nenorocire n-o impresiona. Eşti inumană, fată, îi spusese Monica Mateescu, prietena ei, venită din Tecuci la înmormântarea mamei ei. Otilia nu plânsese deloc, nu se zbuciumase, nu privise în gol, se preocupase să rezolve toate problemele aşa zis administrative şi se descurcase foarte bine, fusese o înmormântare frumoasă, decentă, fără babe bocitoare. Monica se arătase mult mai îndurerată, o cunoscuse bine pe doamna Ţilea, fusese o femeie extraordinară, inimoasă şi veselă, având un singur mare of, fiica ei, ce trecea prin viaţă ca gâsca prin pârâu şi care, se temea bătrâna, când avea să ajungă aproape de limanul celălalt va spune cu glas moale *asta a fost*, şi va închide liniştită ochii, cu fruntea netedă, nicicând încreţită de întrebări. Lipsa asta de sentimente o ajutase în carieră, şeful cel mare îi remarcase conşticiozitatea, îi plăceau oamenii cu bun simţ, care nu-şi săpau colegii şi, cam o o dată la doi ani, o mai avansa în funcţie, spre disperarea fetelor din birouri care s-ar fi întins cu oricine numai să parvină niţeluş, cât să-şi cumpere Cielo.

Ultimul bărbat pe care-l cunoscuse, un designer de la o agenţie de publicitate, o strânsese de gât, într-o încercare disperată de a scoate din ea măcar o urmă de revoltă, că de un urlet nici nu se putea pune problema, dar faţa ei rămăsese imobilă, înroşindu-se cu demnitate. O lăsase în plata domnului, îşi strânsese lucrurile şi ieşise fără să mai trântească uşa. Otilia se pudrase meticulos pe gât, să estompeze urmele degetelor, apoi, cu o pilă de unghii în mâini, se aşezase la televizor

Fără să citească ce era pe hârtiuţă, Otilia o luă şi puse într-un buzunar, de unde ajunse într-un sertar în care fu îngropată

pentru totdeauna, alături de cioburi de la o cană care o spărsese în copilărie, chitanţele de la întreţinere, inele de la cravata de pionier şi alte nimicuri.

Cornel nu avea să o cunoască niciodată pe Otilia Ţilea şi nici pe Monica Mateescu. Lângă cea din urmă stătuse pe scaunul alăturat la cinema Studio la Galele Filmului Britanic dar, bineînţeles, habar n-avea că e Monica Mateescu, aşa cum nici ea nu avea habar cine era el. Undeva, pe două scaune mai în faţă stătea un tip pe nume Sergiu Coleaşă, iar pe ultimul rând se sărutau Dana Siminiceanu şi Albert Nica. Pe plasatoare o chema Mihaela Ionescu. Tatăl ei era funcţionar.

#

Azi n-am avut chef de nimic. Nu-mi doresc nimic. N-am chef să mănânc, n-am chef să beau, să mă uit la televizor, n-am chef să dorm, să citesc sau să mă culc cu prietena mea. Pentru prima oară am observat că e grasă. Dedesubtul buricului sunt cute groase de slănină. Mi-am plimbat mâna asupra lor, prefăcându-mă că sunt excitat. Mă atrăgeau cumva, trezeau în mine o atracţie ca faţă de o scârboşenie, aşa cum eşti curios să vezi trupurile zdrobite ale victimelor unui accident de maşină. I-am comandat în gând să adoarmă. Asta îmi iese cel mai bine. I-am mângâiat zona aceea păroasă cu aceeaşi senzaţie pe care aş fi avut-o dacă aş fi mângâiat un şobolan mort. Am crezut că n-o

să mai pot face sex niciodată. Mi s-a făcut atât de frică încât m-am dus la toaletă şi m-am masturbat. A fost greu, dar am reuşit. Când m-am întors Carmina dormea şi am plecat acasă. Pe drum m-am întâlnit cu Marius Mânzatu care venea de muncă. Munceşte în plus două ore faţă de mine. Nu mi-a spus nimic interesant. Suntem două lumi total diferite. Lumea fiecărui om e diferită de a celorlalţi. Nu interacţionează niciodată. M-am concentrat să mă lase în pace, dar nu mi-a reuşit. A trebuit să-l ascult o jumătate de oră cum a agăţat o tipă la discotecă. Mai trebuie să mă mai antrenez.

Cei care reprezintă familia mea îmi sunt ostili. Cei din familia mea au făcut întotdeauna ca să nu mă simt eu bine, să mă facă neîncrezător în capacităţile mele pe care mi le-a dat cel de sus. Mama spune că ea m-a făcut şi că s-a chinuit cu mine la naştere. Eu sunt robul lui Dumnezeu şi caut să fac la fel de mult bine ca Fiul lui. Îmi pare rău că uneori îi urăsc pe ai mei. Am visat că tata îmi ascunsese Biblia şi-mi pusese în locul ei un bidon cu benzină. L-am întrebat unde e cartea sfântă şi mi-a râs în nas. Avea rât de porc. Mi-am pierdut autocontrolul. Se umpluse paharul. Am uitat de ce scrie ca să-ţi cinsteşti părinţii. N-am mai putut răbda şi am reacţionat cu extremă violenţă faţă de tata, lovindu-l cu un pumn şi cu o forţă dezlănţuită din adâncul sufletului. El era în fotoliu. Stătea liniştit şi rânjea drăceşte. L-am lovit de multe ori. M-am trezit foarte furios. Trebuia să merg la muncă şi să-mi curăţ salopeta.

#

Filip s-a smiorcăit puţin şi mi-a zis să ne vedem după ora patru în vechiul loc de întâlnire. Nu poate lipsi de la serviciu cu nici un chip. Am încercat să-l înţeleg şi n-am reuşit. Sunt cam dezamăgit. Nu-l vedeam niciodată atât de devotat unei munci. Nu i-am zis nimic de Fred. Am vrut să o fac, dar mi-a venit o idee.

Paşii m-au purtat până în faţa unei catedrale catolice. Dacă n-aş fi agnostic, aş fi catolic numai pentru măreţia lăcaşelor de cult. Într-adevăr, ţi-l poţi închipui pe Dumnezeu descinzând aici. E grandios. Într-o catedrală te simţi mic şi neînsemnat, doar mulţimea te ajută să nu te striveşti singur de podele. Asta e valabil şi în faţa unui zgârie nori. În schimb, bisericuţele ortodoxe mă dezamăgesc şi mă plictisesc. Sunt înfiorătoare mai ales cele de cartier, construite din ciment şi BCA. Chiar şi cele vechi sunt nişte chiţimii din lemn care pot sluji drept orice, staul de vaci, ascunziş pentru vagabonţi, lăcaş divin. Doar religiile care au drept templu natura merită cu adevărat consideraţie. Oricum, n-aş putea avea decât religia minoritară dintr-o ţară.

Dacă nu m-aş simţi un intrus aş fi intrat înăuntru. Îmi place pentru că azi nu sunt cerşetori. E atât de pustiu încât mi se strânge inima şi mă reped către casa copilăriei ca un Creangă exilat. Din staţia de autobuz aud vuietul clopotelor. Sunetele lor grave, lipsite de noimă, le asociez cu imaginea unui călugăr pipernicit care, agăţat de o funie groasă, se

bălăngăne extaziat că Domnul îşi anunţă prezenţa datorită mâinilor lui slăbănoage.

#

Fusese la cursuri astăzi şi se simţea mort de oboseală. Aseară îl vizitase prietena lui şi n-a apucase să doarmă nici trei ore. Ar vrea să-şi petreacă multe nopţi cu ea. Asta se întâmplă seara, dimineaţă ar vrea să o vadă plecată cât mai repede. Din păcate, ea îşi doreşte inversul. O convinge greu să vină şi se lasă greu dusă. Nu vrea să recunoască în faţa ei, dar şi-ar dori ca ea să vină numai când are el chef şi să plece aşijderea. Dar Luci e o tipă cu o personalitate nevrotică şi trebuie să se poarte cu ea totdeauna ca un gentleman dacă vrea să o păstreze. Şi ştie sigur că n-o să reziste prea mult.

La cursuri s-a întâlnit cu Cora, blonda cu care se sărutase la o nuntă. Faza făcuse deliciul cercului de prieteni din vremea aia. Era o nunta unei tipe de la ei din liceu pe care o ştia foarte vag însă îl luaseră cu ele două amice care erau invitate. Cora era tot din clasa aia. Era cea mai drăguţă, îi plăcea de ea de mult, de când făceau sportul în aceeaşi sală. Se îmbătase aşa de tare încât dimineaţă se trezise stând în fund, cu spatele lipit de un perete, nemaiştiind nimic de cum trecuse noaptea. Fiindcă îi plăcea Cora o invitase la dans şi începuse obişnuita conversaţie de flirt. Îi fusese greu să creadă că spunea acelaşi lucruri ca la începutul serii. De fapt, stătuse cu ea vreo două ore şi chiar se şi sărutaseră în timpul unui *blues* siropos. Se simţise penibil.

A doua zi o sunase pe una din amicele care îl invitaseră şi o pusese să-i povestească tot ce făcuse. I se întâmpla foarte des să piardă şirul evenimentelor când bea. Avea un prieten cu care sta la drinkuieli şi discutau diferite chestii ce terminau cu "O să-ţi aduci aminte de ce-am vorbit acum?" la care răspundea "Mă jigneşti, cum naiba să nu-mi aduc aminte...". Când se trezea din beţie habar n-avea de nimic. Era amuzant. Îşi inchipuia că în momentele alea spiritul lui colinda prin alte locuri şi făcea lucruri pe care încă nu trebuia să le ştie. Când rămăsese în braţele Corei ori vorbind cu Răzvan era doar un trup care răspundea la numele Cornel şi funcţiona datorită instinctelor şi bunului simţ, căci nu făcea nimic reprobabil în momentele când era băut.

Nu ştia cu ce amintiri rămăsese Cora de la nunta aceea. Aflase de amnezia lui cu siguranţă. Şi ea era beată, ca toată lumea care merge la o petrecere sau la o nuntă. De câte ori se mai văzuseră nici măcar nu se salutaseră, apoi se trezise că erau colegi de facultate. Asta nu schimbase cu nimic raporturile dintre ei, dar rămânea cea mai simpatică dintre toate colegele şi măcar avea la cine să se mai uite când un profesor îşi punea în cap să-şi adoarmă studenţii.

Căpriţă nu era acasă. Îşi petrecea nopţile pe la prieteni şi, din fericire, aceştia nu-i prea întorceau vizitele. Grupul lui era de-o omogenitate incredibilă. Aveau aceleaşi preocupări, ascultau acelaşi gen de muzică, se îmbătau regulat, pierdeau timpul împreună. Din punctul lui de vedere, duceau o viaţă fără

noimă. Cea mai frapantă asemănare între indivizii aştia era cea fizică. Medii de statură, cu feţe greu de maturizat, formau un fel de haită care n-avea nimic cu una de lupi, doar cu una de căţei.

#

- Ai venit, mamă?
- Am venit, spun.
- Nu ştiu cum oi putea să dormi prin străini, oftează ea. Ai mâncat ceva?
- Nu mi-e foame încă. Dacă îmi faci o cafea mi-ajunge.

Bătrâna dispare în bucătărie. Măgarul de mine a uitat să-i cumpere ceva. Ies repede şi mă reped într-un magazin cu de toate. În spatele tejghelei stă un individ cu barbă, cu un aspect uzat, de camera de minge lipita de multe ori. Nu-l interesează prezenţa mea aici, cum nu mă interesează pe mine recolta de corcoduşe a satului Osmancea din 1985. Oameni ca ăştia merită furaţi. ÎI cer o cană colorată şi, când se târâie să o ia de pe raft, bag în buzunar o ciocolăţică Gersy. ÎI las banii şi un Curriculum Vitae al lui Fred. Mi-a venit ideea asta pe loc, aşa cum mi se întâmplă de multe ori : mă trezesc făcând ceva ce nici nu-mi trecuse prin cap. Nu-mi pare rău niciodată de ce iese. Ideea asta e bună. Mai împart pe stradă câteva CV-uri şi nişte broşuri de-ale mele. Trecătorii mă cred vreun misionar sectant şi iau foile în scârbă, dar nu-mi pasă.

Intru în curte la ţanc. Mama tocmai apare cu cafeaua. E ibricul în care mi-am făcut prima oară cafea. Este unul din puţinele momente când îl înţeleg pe Proust. N-am putut niciodată să termin o carte de-a lui, însă are nişte merite în a scormoni în amintiri. Lichidul se scurge gros în ceaşca de cobalt.

· Hai, bea.

· Întotdeauna am băut cafeaua rece, mereu uiţi.

· Niciodată nu eşti mulţumit, se ţâfnoşeşte bătrâna.

N-am putut niciodată să înţeleg cum gândea ea să mă facă să mă simt bine. Când eram puştan îmi aducea uneori mâncarea în cameră. Citeam şi nu-mi plăcea să mănânc în bucătărie. Întotdeauna uita ceva, dar o făcea într-un fel ce părea premeditat. Trebuia să mă ridic şi să mă duc la bucătărie să-mi iau pâinea sau furculiţa. Gestul ei era frumos, dar inutil. La fel de bine puteam să-mi iau mâncarea, să o pun într-o tavă şi să mă duc la mine în cameră. Mă gândeam că în mintea ei i se părea că nu meritam pe deplin să iau masa servit la tavă şi trebuia să fac măcar un drum pentru pâine sau sare. Cafeaua o beau dintotdeauna rece. Nu-i pasă de astea, aşa cum nu-i pasa că nu-mi plăceau anumite mâncăruri şi tot le făcea, dintr-un automatism mai presus de realitate.

Îi intind cana şi ciocolăţica. Le ia cu un aer absent. Desface Gersy-ul şi-l molfăie încet. Seamănă cu un corb. N-avem ce să ne spunem. Sorb din cafea şi mi-aduc aminte de ziar. Îl despăturesc şi dau să-l citesc.

— Nu se poate, bestiile astea nu se opresc niciodată? Nu mai e pic de ruşine în ţara asta?

Ziarul mi-a zburat din faţă şi două mâini ca nişte ghiare se zbat deasupra lui.

— Uită-te aici. Şi aici... şi aici... uită-te bine peste tot, îmi publică ideile mele cuvânt cu cuvânt, virgulă şi punct, tot ce gândesc eu e publicat în toate ziarele. De la un cap la altul sunt ideile mele. Se semnează nişte ticăloşi pentru munca altuia.

Mai de mult, am îndrăznit să o întreb cum e posibil ca ziariştii să-i fure gândurile şi să le tipărească ori să le dea la radio. A fost o mare greşeală. Am crezut că mă omoară. A scos din casă orice aparat electric, a demontat contoarul, a scos din pereţi toate prizele, a desfăcut toate lustrele.

— Ar trebui împuşcaţi la zid. Ridică pumnul sus desupra capului, ţipând cât o ţine gura: Şobolanilor! Hoţilor!

E un spectacol care îmi repugnă cu desăvârşire. Pe tata l-a băgat în mormânt. Păcat de vişine.

#

Sunt lucruri care îmi scapă. Mă uit pe fereastră ore în şir şi mă trezesc că nu-mi aduc aminte de nici una din persoanele care au trecut. Încerc să-mi disciplinez memoria cu exerciţii de respiraţie pe care le-am învăţat la Qwan-Ki-Do, dar nu reuşesc întotdeauna. Dumnezeu e bun, dar e departe. Nimeni nu-l poate cunoaşte cu adevărat. Cel care conduce lumea acum şi-şi lasă descoperit chipul prin biserici e un impostor pe care evreii l-au impus lumii întregi. El nu e bun, doar drept. El l-a întrebat pe Adam "Unde eşti?" Nici măcar nu ştia că Adam avea să cadă în păcat. Nu e omniscient. Dumnezeul cel adevărat l-a trimis pe Cristos care n-a fost niciodată om ca toţi oamenii. Cristos n-avea cum să moară niciodată, nici n-avea cum să învie. Trupul lui era din lumină nu un sac plin cu excremente ca al nostru.

Am fost acasă la Vasile ţiganul. Dacă ar şti, tata s-ar supăra foarte tare. Locuieşte la periferie, într-o casă dărăpănată cu wc-ul în curte. Pe gardurile lăsate erau întinse covoare

şi cuverturi ce tocmai fuseseră spălate cu furtunul. Mă simţeam stingher, dar am vrut să văd până unde pot să merg cu curajul.

Am stat în curte, era cald. Nevastă-sa, îmbrăcată cu fuste colorate, ne-a adus dulceaţă de struguri. Am mâncat din politeţe şi, pe măsură ce mâncam, mi-am dat seama că nu-mi plăcea. N-au copii şi parcă tabloul nu era complet fără liota de puradei dezbrăcaţi. Ea s-a retras în casă şi am rămas cu Vasile de vorbă. I-am povestit de copilăria mea şi luna pe care am petrecut-o la Hunedoara, la secţia de psihiatrie. Când m-am întors de acolo mă simţeam mult mai rău. M-a ascultat cu atenţie. I-am spus şi de Cornel şi de Anton. Mi-a prevestit că am să-i văd în curând. Apoi mi-a arătat cicatricea pe care o are dintr-un accident. N-am mai văzut aşa ceva nici la spital. E un X care se întinde pe tot spatele. Când mi-a arătat-o am avut o senzaţie puternică de "deja vu". Mi s-a părut că pe omul ăsta îl cunosc de undeva şi că scena asta s-a mai petrecut. Şi el mă privea straniu. M-am ridicat şi am plecat acasă. O senzaţie supărătoare mă chinuie în continuare. Am format un număr la întâmplare şi la capătul celălalt am auzit un mormăit de fiară.

#

Ultimele momente petrecute acasă m-au inspirat. Am scris un fel de fabulă. Dacă am să mai lucrez la ea poate am să o şi public în revista personală. Nu-mi pot permite decât lucrări perfecte. Nu scot revista decât în trei exemplare. Unul îl păstrez, altul îl trimit lui Mânuţă în Argentina iar cel de-al treilea îl primea Fred. De-acum încolo am să fac doar două.

ŢELINA ŞI ORNITORINCUL

Înfiptă-n huma cea mizeră
O albă ţelină zăcea;
Nu se mişca, nu cugeta
O existenţă pauperă.
N-avea tovarăşi decît vîntul
Şi-n jurul ei, negru, pămîntul.
Dar, uite, că-ntr-o bună zi
O arătare se ivi:
Un trup cu blană, cioc de raţă,
La labe piele, coada aţă.
Se tot mişca, înaintînd de-a dreptul
Căutînd vreo apă sau poate, altceva,
Cînd se opri, aşa-i fu cheful,
Chiar lîngă ţelina ce vegeta.
Stătu un ceas, putea să stea o sută,
Nepăsător că lîngă el trăia ceva,
La fel şi ţelina hirsută,
Nepăsătoare tot stătea.
Într-un tîrziu, se ridică jivina
Şi dispăru de acolo pentru totdeauna.
Aşa cum aste două fiinţe
Nu s-au întrezărit măcar o clipă,
Nici oamenii, cu tristă neputinţă
Nu bănuie, cu mintea lor cea mică
Că lîngă ei ’s-atîtea noi tărîmuri,
Ce le pot pătrunde printr-un singur pas.
Dar, vai, deşi există atîtea drumuri,
Tot ce vor e un sărman popas.
La fel şi cel ce ni-i prin preajmă,
Ce credem că-i cunoaştem firea toată
Ascunde-n suflet mii de chipuri...
Tot ce vedem e o fantasmă
Ce nu dispare niciodată.

Dacă vreodată am avut îndoieli asupra geniului meu acum sunt duse. L-am înţeles mai bine pe Schopenhauer decât pe Eminescu şi n-am avut un Maiorescu care să-mi facă o listă de lecturi. Numai că nu-mi doresc să public vreodată. Nu pot permite ca orice dobitoc să-şi dea cu părerea asupra operei mele.

După moartea mea voi lăsa dispoziţie să-mi fie arse toate caietele. Poate doar Mânuţă va citi câteva din romanele mele, cu condiţia să nu le arate nimănui. Filip nu le-ar înţelege.

Dacă tot sunt iar în camera de hotel, am să sun la numărul lăsat de puştiul cu ziarele. Simt în asta un subiect grozav. Cum pun mâna pe telefon, mi-a aduc aminte de Muşeţel. Mâine am să-l revăd. Dacă s-a căcat peste colile de pe birou va pleca să ciripească lângă tata.

#

Anton a plecat la Bucureşti: aseară mi-a făcut cinste în cel mai scump bistrou din oraş, cel de lângă sala Filarmonică ce ţine loc şi de sală de teatru. Sunt golit, mâinile îmi atârnă inerte pe lângă corp ca două rufe puse la uscat. Am vorbit mult, cuvintele refuză acum să mai iasă din mine pentru a se aşterne pe hârtie. Am petrecut o jumătate de oră cuprins de o oboseală dureroasă, întins pe canapeaua din sufragerie. Ai mei m-au ocolit şi chiar şi tata s-a abţinut să-mi adreseze vreun cuvânt.

Una din chelneriţe se apropiase de masa noastră să ne ia comanda. Nu era foarte înaltă dar, stând jos, cu ochii cam la un cap distanţă de bărbia ei, am putut observa că are pe una din nări o mâzgălitură de pix. Întotdeauna mă încurc când e vorba să-mi dau seama de care e stânga sau dreapta celui din faţa mea. Am

strâns pe sub masă pumnul drept şi m-am uitat cumva pe diagonală. Urma de pix se afla acolo. După ce a plecat, m-am grăbit să-i spun lui Anton:

— Ai văzut, avea pix pe nara dreaptă.

Acum, când transcriu dialogul, sună stupid. Bineînţeles că n-avea cum să aibe pix, ci o parte din conţinutul lui, adică mină de pix. O dâră.

Anton nu observase nimic, era atent la una din revistuţele gratuite care umpleau un coş rustic ce se afla la intrarea în bistro. Răsfoia un supliment al unui cotidian ce conţinea informaţii despre evenimentele culturale din oraşul nostru, adică cele două concerte simfonice de week-end, o piesă de teatru, una de teatru pentru păpuşi, trei cinematografe şi o galerie de artă în care o expoziţie ţinea cam o lună şi jumătate, din nepăsarea directorului galeriei, prea mizantrop să facă faţă prea des unor vernisaje. Mă uitam la el cu acea privire duioasă pe care o mai întâlnisem în filmele coreene sau albaneze, nu-mi dau seama exact în care şi de care mi s-a făcut brusc ruşine când am realizat cât de sentimental pot să fiu. Era îmbrăcat cu geacă de blugi neagră, sub care se afla o cămaşă de blugi albastră pe bumbii căreia se putea citi Viorex. Comandase sigur pe sine, obişnuit cu localurile de genul ăsta, în care mie îmi fusese întotdeauna sfială să intru: de cum sunt îmbrăcat, de teama de a nu avea bani suficienţi pentru nimic, de jena de a nu se amuza de mine vreuna din fetele îmbrăcate în acele uniforme ce par nou-nouţe, dar care au, cu siguranţă, urme de mâncare prin locuri ascunse.

Puteam să-mi aleg orice fel de pe meniu, eram fericit. Pentru început am luat o salată de ton pe care ne-a adus-o o altă fată decât cea însemnată de pix, o tipă blondă, cu nas mic ca o măslinuţă. Zâmbea în continuu, iar când s-a

reîntors la tejghea am văzut-o şuşotind cu o a treia, cea mai drăguţă dintre toate.

Am comandat ceva cu nume de aristocrat polonez sau rus ce s-a dovedit a fi o farfurie plină cu bucăţele mici de carne de vită peste care bucătarul turnase smântână. Alături, acoperită cu pătrunjel, străjuia o moviliţă de orez bine fiert. Boabele nu erau lipite unele de altele cum sunt în pilaful mamei, ci doar se atingeau între ele ca nişte sfere tangente, fiecare bob având personalitatea lui. Întotdeauna am fost atras de mâncărurile care conţin boabe, cum ar fi mazărea. N-am mâncat niciodată ciorbă de linte despre care am citit că, pe vremuri, era mâncarea săracului, dar sunt convins că mi-ar plăcea la nebunie.

La sfârşit, am vrut să ciocnim paharele frumoase, cu picior lung, în care se afla vin roşu. A fost la puţin timp după ce Anton mi-a spus, cu capul sprijinit în palme, ca o statuetă străveche, că simte că plecarea din oraşul nostru îl va schimba definitiv.

— Niciodată nu voi mai fi acelaşi. Am să cunosc oameni noi, am să dorm în locuri străine, am să aştept în alte staţii de autobuz. Am să-i văd pe aurolacii din metrouri, pe care-i ştiu de la televizor sau am să dau nas în nas în magazine cu vedetele muzicii aşa zis uşoare. Am să merg la teatru, a respirat el, am să merg la teatru. O să mă plimb cu vreo fată în Cişmigiu. Când mă voi întoarce, deşi n-aş vrea ca lucrul ăsta să se întâmple niciodată, îmi veţi spune că m-am schimbat, că m-am şmecherit, că prea critic totul, că lucrurile care nu-mi plac înainte le suportam foarte bine. Eu am să spun că totul mi se pare strâmt şi meschin. Am să regret doar toamna. Toamna pe terasa blocului nostru,

toamna şi stuful. Cireşele. Marea, dacă am fi avut-o.

Am ciocnit. De emoţie, n-am ţinut ferm paharul în mână şi, clinchetul sticlelor izbite a marcat pătarea feţei de masă cu vin. Am scăpat paharul ca pe o minge de fotbal şutată prea puternic. M-a privit surprins, dar am continuat să discutăm despre proiectele lui literare, iar eu am căutat să-i trezesc interesul despre tehnicile mentale japoneze pe care le descoperisem de curând. Se făcuse noapte, dar centrul era luminat şi perechi se plimbau de-a lungul vitrinelor luminate. Am recunoscut pe profesorul nostru de educaţie fizică ale cărui unde psihice mi s-au părut întotdeauna deosebite.

Anton mi se pare o plăsmuire a minţii mele veşnic surescitate (cât m-ar înfuria dacă cineva mi-ar spune asta) - n-a existat niciodată cu adevărat, trebuie să mă pe mine însumi de acest adevăr. Suferinţa provocată de plecarea lui e reală, dar el n-a existat niciodată.

#

Ca de obicei, era singur. Legionarul de carton plecase la cursuri. Până şi el era mai silitor. Nu avea stare. Deschise o carte, citi cu greu câteva pagini, schimbă caseta din combină, se uită pe fereastră fără să vadă nimic. Ar fi trebuit să scrie, avea de făcut un referat pentru faculate. Deşi avea ceva în cap, nu reuşea să se aşeze la maşina de scris. De când cu maşina de scris parcă îi ieşea totul mai prost. Înainte, când scria de mână, se simţea mai profund, i se părea că munceşte mai mult. Tastele aduseseră o notă de superficialitate şi parcă îl îndemnau spre subiecte frivole. Ştia că ce începuse e neinteresant, dar îi era foarte greu să abandoneze. Investise timp în text.

Scria chinuit, îi venea cumplit de greu să renunţe la orice rând. Era un pictor mult mai bun. În ultima vreme lucrase mai mult şi profesorul pe care-l frecventa îi spusese că-i ieşise foarte bine precedentul tablou. Un violoncelist închis într-o clepsidră în culori terne.

Intră în camera lui Căpriţă. Se potrivea foarte bine golului din cap. Pe perete era agăţată o coală de hârtie pe care scria : *Puteţi lăsa aici impresiile despre această cameră*. Pe foaie nu era scris decât " E marfă, moşule " şi semnat Andrei. Era revoltător. Luă o cariocă neagră şi scrise: "Eşti drăguţ când eşti plecat" apoi tăie un castravecior şi-l puse drept semnătură. Întinse şi nişte pate de ficat şi se întoarse în camera lui. În hol se opri pentru câteva secunde. Holul ăsta avea ceva straniu în el. Când trecea pe aici i se părea că nu se termină unde trebuie şi că mai există o încăpere în continuarea camerei lui Căpriţă. Noaptea i se auzea muzică de dincolo de pereţi şi că uneori distinge nişte sforăituri distincte. O pusese şi pe Luci să asculte, dar nici nu-l băgase în seamă. Bunul ei simţ practic nu suporta asemenea fantasmagorii. Parcă ar fi fost trei camere nu două, iar în cea de-a treia stătea un locatar fantomă. De fapt, chiar plăteau pentru trei persoane la întreţinere. Administratorul îi spusese că plătesc şi pentru proprietar, ei stând pe blat, fără acte şi mutaţie. I se păruse cam trasă de păr explicaţia, dar n-avea cum şi cui protesta. Bănuia că moşul îşi trăgea bani pe spinarea lor. Nu se gândise că ar putea fi şi altă explicaţie, nu una normală.

Era clar că nu era în stare de nimic astăzi. Sună la Alexandru. Ăsta era un fel de Kramer, totdeauna dispus să piardă timpul la un film.

#

Am fost la pescuit. Îmi place să stau singur pe malul bălţii şi să mă gândesc la probleme importante. La un moment dat, am avut intuiţia sau presimţirea că, în mai puţin de cinci minute, o să tragă peştele, deşi timp de două sau trei ore n-a muşcat deloc. Şi această intuiţie s-a realizat. Iniţial am fost singur la locul de pescuit şi apoi a mai apărut un pescar. Înainte de a-şi desfăşura ustensilele şi comunica verbal cu mine, am avut convingerea că mă va încurca la pescuit, că-mi va tulbura liniştea, intimitatea şi că voi ajunge la conflict verbal cu respectivul. Nu după mult timp, s-a petrecut aşa cum am presimţit. Mi-am dat seama că posed al şaselea simţ, care nu pot afirma că funcţionează permanent, ci episodic, dar am convingerea că el funcţionează. Am avut de câteva ori convingerea, în sala de antrenament că maestrul meu îmi ghiceşte gândurile. Ştia exact unde vroia să-l lovesc. Carmina ştie uneori ce gândesc, iar eu, la rândul meu îi ghicesc uneori gândurile. Este un fel de rezonanţă interafectivă care îmi face plăcere. Şi Cornel ştie ce gândesc. După ce am să-l cunosc pe Cornel voi fi liber de tipare şi cuvinte.

Tata m-a lăudat că m-am făcut om aşezat. De când i-am prezentat-o pe Carmina (l-am simţit privind-o cu un interes care nu mi-a plăcut) mă priveşte altfel. Mi-a cumpărat o undiţă nouă şi mi-a spus că dacă o ţin tot aşa o să vorbească la uzină să îmi dea un post mai bun. Într-un fel, îmi vrea binele. Binele lui nu e şi binele meu, mi-am dat seama de mult de asta.

Uneori încerc să privesc viaţa cu ochii părinţilor mei. E destul de greu să intru în lumea lor cu tot talentul pe care îl posed pentru asemenea tip de acţiuni de

introspecţie. Nu ne desparte o vârstă doar. E vorba de o diferită dispunere a celulelor creierului ce naşte o perspectivă diferită a lucrurilor. Suntem supuşi glandelor şi geneticii, ştiu asta mai bine ca oricine, totuşi asta nu mă împiedică să nu-i detest pe cei care se mulţumesc doar să trăiască, deşi ştiu că nu au nici o vină pentru ceea ce sunt. Tata are bărbia pătrată şi osoasă, mâna mare şi foarte lungă, palma largă, cu linii multe, de om meticulos. Scrisul lui e o nebunie. Subţire, fără relief, foarte complet şi exact în punctuaţii. E făcut să scrie pe pergament. Pentru el viaţa e o înşiruire de etape bine determinate care trebuie parcurse fără grabă, dar trebuie neapărat parcurse. Orice abatere de la drumul fixat nu e admisă. Ştie ce mâncare va face mama cu trei zile înainte. Pantofii lui strălucesc şi caracterizează lumea după pantofi. Dacă sunt curaţi înseamnă că posesorul lor e un om cumsecade. Fiindcă a fost sărăntoc în tinereţe, eu trebuie să fiu la fel. Nu mi-a dat niciodată bani de buzunar deoarece aveam mâncare acasă. S-a căsătorit fiindcă trebuia, a făcut un copil fiindcă aşa se cade, a muncit toată viaţa căci ăsta crede că este datul omului. L-am auzit când am schimbat mobila în sufragerie. Făcuse o listă cu ce trebuia cumpărat şi o citea cu voce tare. Două fotolii, o masă în mijloc, un televizor color, o lampă pentru citit, două servicii de cristal pentru vitrină, cinci bibelouri, două vaze, trei rafturi de cărţi, un tablou, o lustră. Dacă în loc de tablou ar fi o copie xerox nu şi-ar da seama. Nu ştie nimic despre mister, adică despre oameni. Vorbeşte despre viaţă ca un politruc. Iar mama? E doar o prelungire a lui.

#

Ceva s-a întâmplat cu Filip. Mi-a spus că scrie. Nu ştiu foarte bine de ce sau nu vreau să recunosc, dar simt un ghimpe în inimă de câte ori cineva îmi spune că scrie. Un om nu ajunge să scrie decât când nu are bani să se relaxaze făcând cumpărături : un nou casetofon, o vilă, haine extravagante, o blondă. Cu cât eşti mai profund, cu atât îţi sunt refuzate plăcerile simple. Dacă gătitul unei omlete îţi poate provoca bucurie, atunci eşti un om salvat.

PRIETENI VECHI

Prietenii în general se aseamănă. Au gusturi comune, au preocupări apropiate, scriu de la stânga la dreapta. Sunt la fel de deştepţi. prieteniile cele mai fructuoase sunt alcătuite din două persoane. Ştiu din copilărie doi prieteni buni. Amândoi deştepţi de mici. Acum sunt ca nişte fraţi. Nu pot să-mi dau seama care dintre ei este mai deştept. Într-o vreme îl bănuiam pe unul dar acum nici celălalt nu-mi pare mai prejos. E şi el deştept. Fiind asemănători, se înţeleg bine unul pe celălalt. Dacă unul greşeşte, al doilea îl iartă imediat şi îi spune că nu e nimic. Fiind deştepţi sunt atenţi unul cu celălalt. Se protejează chiar şi cu preţul unor mici minciuni. Adică, din prietenie, un deştept nu o să-i spună niciodată tovarăşului său că nu are dreptate când nu are. Pentru că nici el când nu are dreptate nu-i spune celălalt că nu există Moş Crăciun. Amabilitate contra amabilitate. Astfel amândoi sunt foarte deştepţi şi minţile lucrează. Între doi deştepţi există mereu concurenţă. O concurenţă prietenoasă, din familia nu te supăra frate. Învinşi declaraţi nu există. Este un fel de război rece la dimensiunile unui chiştoc. În puţinele dispute declarate se merge pe principiul cel mai deştept cedează. Cedează cel care nu are dreptate pentru a scăpa deştept. Celălalt, fiind la fel de deştept, se simte umilit de deşteptăciunea lui şi o iau de la capăt.

În multe privinţe, Filip a rămas la fel cum îl ştiam - molatec, de o seninătate complicată care se reflectă într-o logoree stranie, uimitor de profundă uneori. Mulţi îl cred retardat. E un individ ca o ceapă. Are mai multe foi ce trebuie date la o parte ca să dai de miez. Cred că l-am decojit cel mai mult dintre oamenii care-l cunosc, dar n-am ajuns la miez. Dacă

mă gândesc bine, ceapa nici n-are miez. Nici conopida. Trebuie să-mi notez asta undeva.

Cel mai înalt bloc din oraş are şapte etaje. La ultimul se află o trapă care dă spre acoperiş. Acoperişul e acoperit la rândul lui cu stucat, din motive estetice probabil, care-l transformă într-un fel de pod uriaş. Îmi place aici, simt cum mă joc cu simţurile. Ştiu că sunt suficienţi câţiva paşi ca să mă trezesc sub cerul liber şi asta m-ar omorî dat fiind şi înălţimea blocului. Fiecare urcare îmi părea o posibilă întâlnire cu moartea. Noaptea dorm vagabonzi; lasă în urma lor sticle de băutură ieftină şi grămăjoare de căcat. Ne întâlnim în locul ăsta din liceu. Stau întins în patul răvăşit şi revăd fragmente din întâlnirea noastră la fel cum aş întinde rufe pe o sârmă. Un maieu - când am discutat despre maică-mea- , un pantalon - când am vorbit despre existenţă - , un chilot - despre femei şi supa de roşii, un cearşaf - despre religie. În rest, şosete, batiste, jambiere.

TRICOU :

Stăteam sprijinit de un perete, mâna îmi aluneca uşor de-a lungul propriului picior, cădea brusc de pe genunchi şi o reurca sisific pe coapsă. N-avea nimic erotic gestul ăsta, era doar o manifestare fizică a plăcerii pe care o simţeam vorbind cu cineva care mai avea ce să-mi spună.

— M-am gândit mult la inteligenţa ciupercii otrăvitoare, a spus Filip. Privea grav către mine, dar ochii lui nu erau concentraţi asupra butonilor strălucitori de la cămaşa de care nu eram foarte mândru. Mă gândeam că dacă îmi vizualizează ficatul sau alt organ intern, îi vine foarte uşor să o facă.

— Ciuperca otrăvitoare e o mărturie clară a existenţei lui Dumnezeu, a continuat.

Ador să vorbesc despre Dumnezeu. Cu Fred numai despre asta discutam. Trei sferturi din scrisorile dintre mine şi Mânuţă sunt despre Dumnezeu. Despre ce dracu poţi să vorbeşti altceva când există asemena subiect?

— Să auzim, am spus încet. Senzaţia aia idioată că sunt un fel de releu care captează senzaţii interne şi externe pentru a le transmite unui centru nervos oarecare, începea să se atenueze. Uneori mă simt ca un reporter silit să transmită în continuu întâmplări către un patron nemilos căruia trebuie să-i dea socoteală. Ochii sunt camere de luat vederi, mintea face comentarii. E cumplit de obositor - îmi place atât de mult să dorm...

— Tot nu crezi că omul e capabil să-şi găsească drumul?

— Da, am zis, omul se naşte cu baston. Se sprijină de el şi crede că are aripi.

— Cred că ai să vezi cândva adevărata faţă a lumii. Tu vezi alb-negru o lume color. Tăcu o clipă. Ciuperca otrăvitoare e rodul unei evoluţii. E clar că e mai avansată decât ciuperca obişnuită. MI se pare mai avansată chiar şi decât iepurele, dintr-un anumit punct de vedere. Încearcă să-ţi imaginezi cum a devenit ceea ce e. Înainte o ronţăiau toate animalele ierbivore : cerbul, iepurele, chiar şi ursul, ca să mă refer numai la fauna din România. Una dintre ciuperci şi-a dat seama că specia lor n-are nici-o şansă să supravieţuiască, cum s-a mai întâmplat cu atâtea alte specii. A extras din pământ nişte elemente pe care rădăcinile ei nu le extrăgeau de obicei. Poate că a încercat multe asemenea elemente până când l-a găsit pe cel potrivit. A apucat să împrăştie spori şi a murit în gura unui porc mistreţ, care a murit şi el la rândul lui. Din spori au ieşit alte ciuperci de care mistreţii nu s-au mai antins. Au murit multe ierbivore până să-şi dea seama ce nu mai trebuie mâncat.

— Presupun că un iepure care găseşte un alt iepure mort cu o ciupercă în gură nu se repede să termine ciuperca.

— Asta-i altă poveste. Iepurele are creier. Dar ciuperca ? De unde a ştiut ciuperca cum să-şi apere viaţa ? E un beţigaş organic cu pălărie, la fel de inteligent ca o clanţă de uşă. Dacă n-ar fi Dumnezeu care să rânduiască cine trebuie să trăiască şi cine nu, n-ar fi fost posibilă această minune.

— După mine, ar fi fost mai uşor să trăznească fiecare animal care se apropia de ciupercă, am zis. Nu eram foarte frivol când am spus asta. Nu-mi prea

permit să-mi las frâu umorului cu Filip. Pentru el, a trăi e ceva atât de serios.

— După ce am mai vorbit despre un fost coleg şcoală care ajunsese ofiţer în armată şi se însurase cu o fiică de prefect mi-a întins o foaie cu o povestioară scrisă de el.

— Are legătură cu ce-am vorbit, a precizat.

Am disimulat cât am putut de bine şocul. Aveam în mână ceva scris de Filip. Ar putea scrie mai bine ca mine.

#

Era într-o stare atât de senină încât trebuia neaparat să o marcheze cumva. Avea o sumedenie de probleme : sesiunea care se apropia, prietena de care nu mai scăpa, frigiderul gol şi veşti proaste de acasă. Chiar dacă nu avea probleme, tot se simţea neliniştit. Aprehensiunea îi dirija viaţa chiar şi în somn. Nu era vis în care să nu alerge pentru ceva, să nu rezolve o chestie complicată, să zboare printr-un labirint fără ieşiri. Erau atât de rare momentele de serenitate încât trăia din amintirea lor luni întregi. Cel mai bine fusese cu vreo patru ani în urmă, când mai era student în oraşul natal. Nu-şi aducea aminte decât că stătuse trei zile fără să iasă din casă, că draperiile nu lăsau să treacă decât o lumină foarte plăcută şi că fusese fericit. N-avea deloc motive să fie fericit, în perioada aceea umbla cu două tipe în paralel şi se nimerise să-l părăsească amândouă. Una nici nu se mai obosise să-l anunţe în privinţa asta, iar cealaltă îi dăduse totuşi un telefon. Nu le iubea pe niciuna, nu fuseseră motive de suferinţă, dar de fericire şi mai puţin.

TRECUTUL OBIECTELOR

Scenă de film: o casă în flăcări. Cineva urlă: *salvaţi ce-i mai valoros*. După câteva minute de zăpăceală, membrii familiei se regăsesc pe gazonul din curte. Fetiţa ţine în braţe un ursuleţ, mama are o pernă frumos brodată, iar tatăl strânge la piept o bâtă de baseball, cu semnătura unui mare campion. Înăuntru mai e încă băieţelul care nu şi-a găsit limonina preferată. Pradă focului cad aparatura electronică, un tablou de Renoir, toate actele, niscaiva aur şi o pisică de Angora. Nu e doar o scenă de film. În momentele de panică, unele obiecte capătă valori deosebite şi sunt preferate altora, mult mai importante. Ne legăm uneori de nişte nimicuri care nu au decât valoare sentimentală. O bilă albă pentru caracterul uman. Îmi plac oamenii care reacţionează la o melodie care le aminteşte de un moment deosebit din trecut şi care păstrează un mic fetiş ce-i duce cu gândul la ceva sau la cineva. Un obiect drag te introduce într-o lume foarte depărtată de ceea ce presupune cotidianul. Trecutul devine, de obicei, frumos şi toate timpurile de odinioară sunt cele mai bune. Rar de tot, o curea de piele îţi aminteşte de cum te băteau părinţii în copilărie, o farfurie ciobită de ziua în care te-a înşelat soţul ori un capac de sticlă de bere de fosta prietenă alcoolică.

Desenă pe o foaie o vioară închisă într-o clepsidră. Era o schiţă destul de bună pentru o pictură cu numele “Sufletul artistului“. Îşi simţea sufletul atât de bun încât regreta că nu e preot să binecuvânteze oamenii. N-ar fi vrut să iasă din casă. Bănuia că atunci când se va trezi în stradă starea în care era se va voala ca un film fotografic scos la lumină. Pereţii i se păreau o garanţie a fericirii, cărămizile

protejau momentul atât de dorit de seninătate. Dezordinea din cameră o simţea ca pe o ordine în acord cu cea cosmică, cu lucruri aparent aruncate la întâmplare, dar cărora cineva le ştia locul. Trebuie să fi fost un puzzle originar a căror piese au fost amestecate de la bing-bang. Se plimbă prin cameră puţin, fără să semene cu agitaţia nervoasă de obicei : făcea paşi mici şi se juca cu degetele de la picioare. Apuca diferite obiecte de pe mochetă şi le schimba locul. Ieşi din cameră şi admiră timp de jumătate de oră contuarul. Citi un sfert de pagină din dialogul lui Platon despre Atlantida. I se făcu foame, un nou motiv de bucurie. Prepară o omletă cu tot dichisul. Puse în ea caşcaval şi nişte şuncă găsită în proviziile lui Căpriţă. Tăie feliile de pâine în bucăţele, scoase nişte castraveciori în oţet şi puse totul pe o tavă. Mâncă lent, savurând cea mai fericită omletă din viaţă. Nirvana cu ouă.

#

I-am dat lui Anton o foaie din celălalt caiet. Pe ăsta nu trebuie să-l arăt nimănui fiindcă o bună parte din înţelepciunea mea stă ascunsă între aceste foi.

Stăteam de vorbă cu Anton, ca doi prieteni care nu s-au mai văzut de mulţi ani şi, la un moment dat, m-am trezit că mă uit la propria persoană. Priveam de undeva, de deasupra şi mă uitam ca la un film color. Anton îmi spunea ceva despre maică-sa, îi puteam citi pe buze vorbele fiindcă nu le mai auzeam. Zăceam într-un fel de moleşeală dulce căruia m-am abandonat cu totul. Filip cel de jos conversa şi l-am lăsat să îndruge. Îmi imaginam că sunt la pescuit, singur, fără angoase şi alte gânduri, că am picioarele în apă şi că zboară păsări de baltă în jurul meu. Mi s-a mai întâmplat să trec prin asta, dar

foarte rar cu ochii deschişi. De obicei, mă încurcă stimulii exteriori. Pe întuneric, în acest film, sunt unicul personagiu. E foarte relaxantă aceasta capacitate de autoproiecţie cinematografică. Mă ajută mai ales la muncă, când toţi ceilalţi înjură şi vorbesc de sexul vânzătoarei de le chioşc pe care au făcut-o toţi.

Nu pot însă trăi numai ca actorul lumii mele. Sunt un munte de ură care are un bulgăre de înţelegere pentru alţii. Înţelegere şi nu iubire. Iubirea mea pentru alţii este o pasăre rară.

Întâmplarea e o formă de a comunica. E un semn prin care Dumnezeu îţi transmite dorinţele sale. Discuţia cu Anton m-a dus la o nouă percepţie a lucrurilor. Mă întreb câte trepte mai trebuie să urc. Oare Sisif a avut tată ? Îl văd pe tata ca pe paznicul lui Kafka. Niciodată n-o să-mi dea voie să trec. Nu mai trebuie să cer voie, poarta n-o să se deschidă niciodată.

#

Partea tristă a unei zile bune e sfârşitul ei. Când reintri în mediocritatea grijilor cotidiene, când te uiţi de fiecare dată după ce cobori din lift pe foaia cu întreţinerea, când observi că prietenei tale îi miros picioarele şi că nu se spală pe faţă iar într-o săptămână trebuie să citeşti trei cărţi plicticoase pentru un examen stupid a cărui materie n-o să-ţi folosească vreodată, îţi vine să dai dracului lumea asta. Cornel se trezise bine dispus, ca după o beţie în care ai dormit puţin şi alcoolul n-a avut timp să-ţi părăsească mintea. Nu-şi putea închipui ce înseamnă o mahmureală de după fericire. Bucureştiul sub ploaie şi un telefon cu veşti multe şi proaste alungaseră la kilometri depărtare starea anterioară. În

drumul către facultate întâlnise numai cerşetori : în faţa blocului, la metrou, pe orice colţişor liber din stradă. Parcă erau buruieni ieşite după ploaie. Îşi arătau rânjind malformaţiile, scoţându-le cât mai în evidenţă, obligându-te să iei act de prezenţa lor, băgându-ţi mâna în buzunar pentru că nu eşti ca ei. Metroul era invadat de cioturi de mâini, de cocoaşe, de ochi întorşi, de piele opărită sau arsă, pe care proprietarii le valorificau pragmatic. La întoarcere i se întâmplase ceva care pusese capac la toate. Stătea de vorbă cu o colegă pe o bancă din parcul de lângă facultate. Deasupra lor era un copac cu frunze dese care-i proteja de ploaie. În faţa lor se oprise o infirmă într-un cărucior şi le ceruse ceva bani. N-avea deloc mărunt la el şi chiar dacă ar fi avut nu i-ar fi dat nimic. Ana se scotocise şi îi intinsese o hârtie de cincisute de lei. Infirma luase banii de parcă i s-ar fi cuvenit şi bălmăjise ceva ce ar fi trebuit să fie cuvinte de mulţumire. Avea cam vreo 25 de ani. Nu era îmbrăcată mizer, dar hainele erau murdare. După ce mai făcuse rost de bani şi de la alţi fraieri se întorsese şi le ceruse voie să stea cu ei. Nu puteau refuza pe cineva care se deplasează într-un cărucior. Vorbea tot soiul de tâmpenii şi, în curând, se instalase o atmosferă jenantă. Fuma ţigări străine, Viceroy. Le ceruse găzduire în noaptea aceea ; era din Craiova şi n-avea de unde să doarmă. O refuzaseră amândoi cât se poate de politicos. Din două în două minute scuipa ; se scuză că avea ulcer abia când realizase privirile lor finuţ dezgustate. O întrebase pe Ana dacă ştie să facă înjecţii ; pe braţ avea urme de sânge închegat. Cât a stat cu ei s-a holbat tot timpul la colega lui. Semeni cu o prietenă de-a mea, pretextase. Îi ceruse inelul să vadă cum îi stă, dar Ana refuzase să i-l dea. O vedea capabilă să nu i-l mai dea înapoi şi ar fi fost aproape imposibil să o bruschezi într-

un loc public. Nu poţi striga că o femeie în cărucior ţi-a furat inelul. Ana se ridicase spunând că are o treabă şi-l lăsase singur cu individa. O întrebase ce caută în Bucureşti. Venise la festivalul berii. Se urcase în tren de nebună şi venise să se distreze. Măcar du-mă până la troleu, se rugase de el. Se blestemase pentru că nu putea să o refuze. Arăta penibil împingând hardughia aia prin ploaie. Din când în când trebuia să-i răspundă la întrebări şi o făcea cu jumătate de voce, cu ochii în jos, temându-se să nu-l vadă vreun cunoscut. Avea supărătoarea impresie că e tras pe sfoară, că femeia poate merge şi că-şi bate joc de lume. Îl tot fâţâia de colo-colo şi avea şi pretenţii. Du-mă pe aici, ai luat-o prea repede, hai să trecem pe la farmacie şi tot aşa. Părea că ştie destul de bine zona. Simţea că nu mai poate scăpa de ea. Devenise insinuantă şi-i tot spunea să o ia la el acasă. Şi-o imagină băgându-i-se în pat şi cerându-i să facă dragoste cu ea şi neputând să o refuze fiindcă era infirmă. La un moment dat se săturase şi îi spusese că o mai duce un colţ şi gata. Aşa şi făcuse şi apoi aproape o luase la fugă. O văzuse în depărtare cum abordase pe altcineva şi cum bărbatul acela, amabil, acceptase să o împingă.

#

PROSOP DE PLAJĂ:

– Mi-e teamă de un singur lucru, vorbise Filip după o lungă tăcere. Că cei din jurul meu mă vor împiedica toată viaţa să ajung să cunosc cu adevărat. Nu mă pot desprinde de ei, sunt lipiţi de mine ca o gumă de mestecat prinsă în păr.

— Nu există cunoaştere. Poţi sfâşia un văl sau două, dar câtă vreme ai un trup de carne, poţi doar pipăi lumea, am replicat.

— Acorzi prea puţină importanţă spiritului. El vine de departe şi e ferecat bine de trup, cum spui. Dacă vrei însă să treci de graniţele cărnii, o poţi face. Trebuie doar să crezi.

— Vechea poveste cu credinţa.

— Ce crezi că poţi cunoaşte ? Dacă vei şti un anumit adevăr, soarta omenirii va fi mai bună ?

— Nu-mi pasă de soarta omenirii. Vreau doar să fac parte din oamenii Domnului. Adică să nu mai fiu om. Să pot sta pe piatra mea şi prin mine să curgă fluxul universului. Eu ştiu ce caut. Fiindcă ştiu ce caut, înseamnă că există.

Asta suna a filosofie elină. Făcusem aşa ceva prin facultate, înainte să o abandonez din lipsă de interes. Ceea ce cunoştem e în mod necesar real. Prin raţionamente se ajunge la ceva de genul că adevărul e acelaşi lucru cu existenţa. Foarte frumos, dar se porneşte de la nişte confuzii cu privinţă la identitatea obiectelor şi cuvintele care definesc acele obiecte. Dacă se află ceva ce nu poate fi denumit nu înseamnă că nu există. Mi-e foarte greu să discut subiecte de genul ăsta dacă nu sunt beat. Sunt chestii la care te gândeşti de unul singur, cu o carte în faţă. L-am lăsat pe Filip să continue.

— Am început să mă întreb cât din realitatea mea se suprapune peste realitatea celorlalţi. Mă gândesc tot mai adesea la asta şi tot nedumerit mă simt. Mă uit la tata şi mama şi lumea în care trăiesc. Ei sunt normalii ? Lor n-aş putea să le influenţez niciodată gândurile. E ca şi cum aş lovi un zid cu mâinile goale. Carminei îi vorbesc uneori despre ce caut. Tace, îi place cum vorbesc, dar nu înţelege. Mi-am pus problema de ce nu înţelege cineva care mă iubeşte. Poate că fiindcă nu ştie ce caut, iar eu nu ştiu să-i transpun în cuvinte, nu poate realiza care-i lâna mea de aur. După ce-i vorbesc, facem dragoste mai pasional, ăsta-i efectul spiritului într-un cuplu.
— Crede în Dumnezeu ?
— Ca toată lumea. Merge la biserica din cartier şi mai îndrugă o rugăciune la necazuri. Fireşte, crede că Isus a murit pe cruce şi că a avut trup ca noi toţi.
— Eşti foarte singur, i-am spus şi, în momentul ăla, am uitat de singurătatea mea ceea ce m-a cutremurat.

#

Acum un an m-am dus la teatru, la o piesă de Camus, *Neînţelegerea*. Jucau atât de prost, încât mă bufnea râsul. Ca să nu deranjez, m-am dat singur afară şi m-am dus la toaletă unde am râs ca un nebun. Am văzut că afară plouă şi nu m-am mai întors.

CARTOFII DE LA TEATRU

Televizorul ţine proţăpiţi pe canapea (prelungire a telecomenzii), milioane de oameni. Americanii îi numesc ironic couch potatoes. Este o ironie inspirată. Chiar dacă nu seamănă cu un cartof de canapea, telespectatorul are ceva de legumă. Din momentul în care pune ochii pe ecran, iese din el şi a început să se regăsească, să se identifice şi să defuleze în voie. Cartoful rămâne cu un cot în pernă, digerând o pizza sau un hamburger. Vizionarea îndelungată a programelor TV naşte un comportament anormal. Oamenii acasă se simt în largul lor, îşi plimbă mâinile peste tot, lărgesc gâturile din maieu, scot onomatopee, consumă un pufulete. La cinematograf, lucrurile nu se schimbă cu mult. Lumina stinsă, relaţia intimă dintre film şi Spărgătorul de seminţe, permite majoritatea obiceiurilor de acasă. Mai sună celularul, mai scârţâie celofanul de la napolitană. Într-o sală de teatru, aceste obiceiuri sunt proaste. Din motive financiare însă, în foaier există diverse consumabile pe cale bucală. Din motive de proastă creştere (influenţa canapelei), acestea sunt consumate în timpul spectacolului. Foamea devoratoare de sticksuri vine permanent când nu trebuie. Învăţat cu atmosfera călduţă de acasă, telespectatorul profesionist, în toiul dramei, dă scurt capul pe spate cu sticla de răcoritoare între dinţi. Îi este sete. Mai spune în dreapta că pe ăsta îl ştiu, a mai jucat undeva, se bucură că e şi ăla mic cu ei. Şi ăla mic are apucături de canapea. Spune beeee, tatî, buba. De fapt, ce caută copiii la teatru? Diferenţa dintre actorii de teatru şi cei de la televizor este că primii văd şi aud publicul. Se văd numai măgari. Se aud numai prostii. Sigur, la un moment dat, cartofii au chef să schimbe canalul. *Zapping* la teatru nu se poate. Aşa că

unii pleacă în timpul piesei. Nu se mai întorc niciodată. Piese sunt şi la televizor.

Ador străzile sub ploaie. Sunt puţini oameni cărora să le placă să se plimbe pe asemenea vreme. Nu pot sta între ziduri la auzul unor stropi cercetând pervazul ferestrelor. Cerul e atât de închis încât parcă e un acoperiş. Mă simt atât de confortabil, îmi vine să dansez ca într-unul filmele de pe vremea când americanii nu erau atât de cretini. Prin faţa mea trece o pereche sub o umbrelă imensă. Ea merge ţeapănă, spintecând aerul ca o balenă oceanul. O mână stă în buzunar iar cealaltă spânzură în aer, tresărind de câte ori e atinsă de stropi. El e mult mai mărunt, o ţine nefiresc de umăr şi se străduieşte să-i captiveze atenţia. Trec pe lângă mine încet şi, când întorc capul să-i urmăresc, observ pe un zid scris cu vopsea roşie " Jos Rembrandt " . Mă opresc atât de brusc, încât atrag atenţia unei bătrâne doamne îmbrăcate într-o pelerină neagră ce-mi face semn cu degetul ca unui băiat neascultător. Mi-e simpatică femeia asta şi-i spun Maria. Ea râde cochetă şi mă invită să dansez. E incredibil ce se întâmplă, întotdeauna e incredibil ce se întâmplă, e ca în filmul la care mă gândeam. Accept ceremonios şi îi întind braţul. Mă prinde cu o mână de mijloc, iar cealaltă şi-a înfipt-o în şold. Între picioarele noastre se încurcă o pisică zgribulită care nu mă va mai părăsi vreodată. Până aproape de gară dansăm sub stropii grei. Se desprinde de mine sărutându-mă pe obraz. Gura ei miroase a primele frunze galbene ale toamnei. N-am simţit nimic, ca şi cum m-ar fi sărutat o fantomă. Mi-ar fi plăcut să mă nasc într-un moment ca ăsta. Îmi ridic de jos geanta de care nu mă despart niciodată.

GEANTA NEAGRĂ

Oamenii văd numai ceea ce vor să vadă. Odată trebuia să mă întâlnesc cu un depanator de televizoare. I-am cerut un semn de recunoaştere şi mi-a spus că poartă o geantă mare neagră. În meseriile brăţară de aur, timpul se dilată ca în filmele SF. După treizeci de minute nu apăruse. În acest timp am văzut o geantă mare, neagră la trei din patru trecători. Aveam ochii formaţi. Nu mai observam câini vagabonzi sau mari reduceri de preţuri la maieuri chinezeşti. Vedeam genţi cu fermoar, de piele sau cu cifru. Negre. Puteau trece, invizibili prin faţa mea, Ceauşescu, Hitler sau Linda Evangelista. Când am văzut negru în faţa ochilor, am plecat. Acasă mă aştepta o geantă pe care nu o văzusem niciodată aşa de mare şi atât de neagră. Este greu să vedem totul. Vedem în mic. Căutăm lucrurile care ne plac sau cele care ne enervează. Un şovin, de exemplu, vede pe străzi numai unguri. Taximetriştii văd pietoni care le fac disperaţi cu mâna să oprească. Arabii văd fetiţ frumos. Privim numai ceea ce vedem şi vedem ceea ce avem deja în minte. Aţi văzut ce bine o duc cehii?

Maria dispare după o clădire veche, în care funcţiona pe vremuri un cerc filatelic. O dată pe lună, vreo zece moşi reumatici înzestraţi cu lupe şi cataloage se holbau la bucăţelele de hârtie colorată. Mă priveau cu antipatie, temându-se să nu le îndoi sau murdăresc colecţiile. Unii încercau să-mi vândă tot soiul de porcării lipsite de valoare, crezând, după mutra mea inocentă, că mă pot păcăli.

COLECŢIONARII

Un hobby este un refugiu pentru omul dezorientat. Îşi creează propria lume, un loc în care nu există grija zilei de mâine, unde nici un şef nu urlă, nevestele nu-şi înşeală soţii cu primul venit şi nu există programe cu filme americane. Aici pot fi ei înşişi. De multe ori, colecţionarii vorbesc cu obiectele pasiunii lor. Se alintă, le alintă. Marea majoritate a colecţionarilor sunt bărbaţi. Se pune întrebarea cum se face că reprezentanţii sexului tare care, conform tradiţiei, conduc universul cu muşchii şi mintea lor, ajung să mângâie tandru nişte hârtiuţe colorate, monezi vechi sau discuri vinil. E o întrebare la care doar femeile ar putea răspunde, dar poate că nici ele.

II

Unii colecţionează cutii de bere goale, pachete de ţigări goale sau tuburi de spray, tot goale. Încerc să-mi închipui universul interior al unui astfel de individ. Un asemenea om trebuie să fie scobit pe dinăuntru ca un ardei care-şi aşteaptă orezul. Crede ca pământul e gol şi că acolo s-au retras atlanţii. Că piersicile n-au sâmburi şi că în televizor nu există condensatoare, tub catodic şi alte chestii d astea ci nişte oameni alcătuiţi doar din bust care-i povestesc ce s-a mai întâmplat în ţară şi pe mapamond. Un zombie este un trup uman lipsit de suflet, care se scoală de dimineaţă să meargă la serviciu, citeşte ziarele, bea cafea cu colegii, bârfeşte parlamentul, merge acasă, face sex cu nevasta lui când poate, se uită la captivantele producţii hollywood-iene, se culcă şi o ia de la capăt a doua zi. Un corp gol. O minte golită.

Nu e multă lume la ghişeu. Oraşul e mic, oamenii au aspiraţii şi orizonturi mici. În Bucureşti doar sufletele sunt mici fiindcă sunt multe şi nu încap toate în pleura oraşului. Cer un bilet pe un ton voios. Două, vă rog, aud o voce cunoscută în spate. Nu mă întorc, ştiu că e Filip, care probabil l-a omorât pe taică-su şi a regulat-o pe maică-sa, la urma urmei, niţel forţat, Filip rimează cu Oedip. Pisica miaună a foame şi Filip îi intinde o bucăţică de brânza, în acelaşi timp când eu îi dau tichetele. Parcă am face schimb de prizonieri.

— Să mergem, spune şi se întoarce către pisică.

— Iar pe tine te cheamă Baltazar din momentul ăsta, i se adresă.

— Prin faţa ochilor îmi trec imagini cu fantome de oţel, îmi spusese altădată, când pescuiam cu picioarele vârâte în apă şi ne închipuiam ce-ar fi dacă le-am

scoate secerate de la genunchi în jos şi am merge aşa prin oraş.

Până la plecarea trenului mai sunt douăzeci de minute. Ne aşezăm în faţa tejghelei unui restaurant de mâna a treia şi Filip face gluma lui preferată :

— Daţi-mi şi mie, spune el foarte serios.

Vânzătoarea îl priveşte nedumerită. De sub halatul albăstrui răsare un lanţ gros de aur. E machiată strident şi are genele complet albastre.

— Ce doriţi ? spune, într-un târziu.

— Filip răspunde cu un mormăit din care nu se înţelege nimic. Apoi tuşeşte şi rosteşte clar :

· Aş vrea şi eu.

O priveşte senin cu faţa lui de copil întârziat. Femeia începe să miroasă că îşi bate joc de ea. Genele clipesc tot mai repede şi în obraji apare o roşeaţă ce se asortează minunat cu albastru dând culorile unei preacunoscute echipe de fotbal. Trebuie să intervin înainte ca gura de mahalagioaică să-şi pornească turaţiile.

· O bere pe jumătate de rece, doamnă, zic foarte politicos, apoi mă bufneşte râsul. Îl trag pe Filip de cot şi o tăiem către peron. În urma noastră, vânzătoarea spumegă cu vorbe. I-am lăsat pe tejghea una din broşurele, dar nu cred că-i va folosi vreodată. Poate o va citi vreun nepot inginer şi burlac.

#

Cornel se întâlnise la gura metroului cu una din fostele lui prietene. Era o tipă plinuţă, cu părul blond şi rar, care când surâdea dezvelea o dantură minunată, de reclamă la pastă de dinţi. Nasul cam mare îi dădea o alură

masculină care n-o urâţea ci o făcea chiar mai interesantă. Nici nu mai ştia de ce se despărţiseră, nici nu mai ştia de ce umblase cu ea. Tot ce-şi aducea aminte era că o chema Elena şi că fiindcă n-aveau ce să-şi vorbească se sărutau tot timpul. Avea sânii mari, îşi mai aminti de cum o văzu.

Vorbiră despre câteva chestii stupide, cum ar fi despre facultate, despre discotecile din R-uri şi despre cartierul unde stătea fiecare. Elena locuia într-o zonă bună, pe lângă Sala Palatului, în scară cu Florin Piersic Jr. Îl vedea deseori, îmbrăcat în treninguri de cocalar, holbându-se după orice făptură bipedă cu fustă.

— Credeam că la el vin tot timpul fete drăguţe, spuse ea când metroul porni. Aveau câteva staţii împreună de mers şi Cornel încerca să-şi ascundă plictiseala prefăcându-se interesat.

— Mi se pare nu ştiu cum să fii fiul unui actor cunoscut şi să vrei să devii tot actor ştiind că niciodată n-o să ajungi la valoarea tatălui, zise. E trist chiar. Pe mine m-ar enerva numai să port şi prenumele tatălui. Îmi închipui că toţi reporterii îl întreabă numai despre tatsu. Probabil că a format un club cu Ştefan Bănică Jr., Bogdan Uritescu şi cu Vlad Zamfirescu. Se sprijini mai bine de bară. Taţii celebri sunt o mare povară. Lumea are pretenţii de la tine şi te va compara întotdeauna cu originalul. Dacă tatăl meu ar fi fost Picasso, n-aş fi pictat niciodată. Mă bucur că taică-meu se ocupă de masaje pentru reumatici. N-am să-i fur niciodată gloria unor şale bine unse.

Fata îl privi nedumerită. În cele câteva luni în care fuseseră împreună nu-l auzise niciodată vorbind atât de mult fără să se oprească.

Metroul ajunsese la Universităţii şi se pregăti să coboare. Cornel avu impulsul să o invite la o cafea, i se făcuse chef de vorbă şi îi era lehamite de stupidităţile lui Căpriţă, dar amintirea unei relaţii fade cu miros de bucătărie îl opri în ultima clipă. Îşi continuă drumul rumegând gânduri domestice : dacă avea să-şi facă ordine prin cameră sau se va rezuma să mături în bucătărie. Se întreba adeseori ce mânca locatarul necunoscut. Avea şi el magazine din care cumpăra pâine şi margarină sau făceau cumpărături din aceleaşi locuri? Ori, profitând de imaterialitatea lui, se strecura prin zid şi îi umbla prin provizia de cartofi ? Cu mintea preocupată de asemenea lucruri, se ciocni în lift de o doamnă grasă.

#

CEARŞAF:

— Merg uneori pe bulevard, acolo unde sunt mulţi oameni şi mă izbesc de chipuri semnificative, spuse Filip. Fiecare dintre oamenii care se ascund sub aceste chipuri ar putea să-mi fie mai apropiaţi decât părinţii sau prietena mea. Cred că am un geamăn pentru fiecare perioadă a vieţii. Privirea mea rătăceşte întotdeauna pe feţele celor din jur. Nu le place, îi tulbură, lumea mă urăşte pe stradă. Uneori mă opresc să cer câte o informaţie inutilă, adânc gândită, totuşi. Când mi se zâmbeşte, sunt fericit. Râsul e eliberare, zâmbetul e fericire.

— Rostise cuvintele astea cu un aer înnegurat, apoi a continuat:

— Irosim atâtea şanse... Cel care ne-ar putea fi tovarăş de nădejde în labirintul vieţii poate fi întâlnit oriunde, într-o alimentară sortând cartofi, în bezna unei săli de cinematograf, pe scara rulantă a magazinului universal. Destinul nu vrea să îl cunoştem din anii de grădiniţă, nu ni-l trimite sub forma unui înger cu aripi albe, ne pune la încercare trimiţându-ne în mulţime. Mulţi nici nu ştiu că există şi n-au cum să-l caute.

Filip tăcu. Prin aer pluteau fulgi de pasăre de parcă cineva deasupra noastră se bătea cu perne uriaşe.

— Când am să-l întâlnesc pe cel cu care am fost sortit să mă întâlnesc, nu vom petrece prea mult timp împreună. Ne vom recunoşte şi fiecare îşi va urma drumul. Rolul cel mai frumos pe care-l poţi juca în viaţa unui om este să ştie că exişti, să realizeze că nu fiinţează singur în lume. Apoi, misiunea ta s-a terminat.

#

Cine caută să rezolve misterele existenţei, cine aspiră la cunoaşterea lumii suprasensibile are de străbătut o cale care se deschide greu ochilor ce n-au ştiut niciodată să vadă. Calea e foarte simplă, drumul către cunoaştere trece prin omul din faţa noastră. Nu sunt de acord cu acei înţelepţi care aleg calea pustiei din fragedă copilărie. Societatea trebuie cunoscută, nu ignorată, căci noi suntem copiii ei. Doar când, scârbit, nu-i mai suporţi răsuflarea urât mirositoare, poţi alege singurătatea întru Domnul. Eu cred că fiecare individ, oricât de mărunt, oricât de meschin, este o cale pentru un altul. Cornel e calea mea.

În compartiment mai erau şase oameni : un cuplu de adolescenţi, un bătrân şi familie, mamă şi fiu. Anton a răsfoit tot drumul una din eternele lui revistuţe pe care şi le tipăreşte prin tot felul de locuri obscure şi le dă oamenilor pe stradă. A trăncănit despre fobia lui de bibelouri şi despre visul pe care l-a avut cândva cu un bătrân care i-a oferit o cutie de lemn. La un moment dat a scos un un pix şi a scris o poezie. Nu mi-a arătat-o, de altfel n-am citit niciodată ceva scris de el. Poate că nici nu scrie şi minţindu-i pe cei din jur, se crede un mare scriitor. Vorbeşte tot timpul despre literatură ca fiind scopul vieţii sale. Pe el nu îl poate salva decât o femeie. Va fi un individ mediocru după aceea, dar va trăi.

Cei doi tineri s-au sărutat îndelung, fără să le pese de privirile noastre. Cred că se credeau buricul universului. M-am gândit mult dacă să-i opresc sau să-i las să se bucure de cele câteva clipe de relaxare pe care le oferă viaţa. Vedeam în privirile lor tâmpe, în mişcările fără nici o noimă cât de departe sunt de fapt minţile lor. Cândva se vor despărţi străini,

neştiind de ce au petrecut atâta timp unul cu celălalt, înciudaţi că s-au încurcat unul pe celălalt. Tot ce va rămâne va fi amintirea vreunui sex prin locuri neobişnuite, un lift sau un pod de casă.

Femeia avea trăsături distinse, părea desprinsă dintr-un tablou de familie al vreunei caste aristocratice. Alături de ea fiul, un idiot cu gură strâmbă, i-a luat de câteva ori braţul sărutându-l apăsat. În ochi i se citea adoraţia. Femeia îl privea fericită, o madonă al cărui pântec a dat greş, dar a rodit totuşi.

Moşul cu mustaţă a fost cel care a meritat toată consideraţia. Am simţit că în el s-a împlinit deja cineva. Poate a fost profesor cu har, poate tată cu adevărat, poate a fost soţul din vise. Lângă el s-a trezit cu siguranţă un om. Îşi poate fuma liniştit ţigările, misiunea lui e încheiată. Mă privea cu ochi foşti albaştri, cărora bătrâneţea le-a estompat culoarea. Aş fi putut să-l întreb. Mi-ar fi spus multe, sunt sigur, dar mâna lui descărnată n-ar fi trezit scântei în a mea. Mai e atât de puţin până îmi va veni şi mie rândul.

Toaleta din gara de la Bucur Obor e foarte sordidă. Mă umple de silă să scriu în asemena murdărie. Mizeria e tot ce urăsc mai mult pe lumea asta şi datorită ei am fost silit să fac lucrurile cele mai nefericite, dar trebuiau făcute.

> La urma urmei şi Isus a stat pe cruce înainte de a ajunge în Cer.

MIRACOLUL VAGABONDEZ

Multe din poveşti sunt legate de gară. Indiferent cât de mare ar fi localitatea, oamenii de mai proastă condiţie se întâlnesc în jurul peroanelor. Vagabonzii, cerşetorii, şuţii, curvuliţele sunt fascinaţi de zona gării. Aşa cum oamenii normali îşi dau întâlnire în faţa unei biblioteci sau a unui cinematograf, ei îşi spun: Ne vedem la linia 3. Când? întreabă celălalt. la mărfarul de la 6 şi jumătate. Gara e un simbol al hoinărelii. în parcuri stau doar boschetarii fără veleităţi de pelerin. Cândva au zăcut şi ei la umbra locomotivei, gata să se urce, după inspiraţie, în personalul de Pucioasa sau în acceleratul de Cugir, dar acum au îmbătrânit şi tot ce vor e o bancă fără ieşituri şi un ziar bun şi călduros ca să se învelească. În schimb, copilul-vagabond îşi face vara la mare, vânzând nămol, toamna fură struguri din Transilvania, primăvara umblă cu mielul Vasilică prin metroul bucureştean. Habar n-are ce înseamnă un ceas deşteptător, birocraţie şi jacuzzi. Iar în canalizări nu se prinde Seinfeld.

Filip a ieşit în acelaşi timp din toaletă cu o fetiţă care avea o bluză de trening la fel cu a lui. O clipă, privirile lor s-au întâlnit şi ea i-a zâmbit apoi s-a îndreptat către un grup călugăriţe care formau o pată neagră în staţia de autobuz. Filip părea trist, de obicei oamenii ies din weceuri binedispuşi. A luat pisica în braţe şi a mângâiat-o îndelung, cu o faţă lipsită de orice expresie. Mi-a trecut prin minte că prietenul meu e poate un ucigaş, că mâna care aluneca prin blana lui Baltazar pusese punct vieţii unui om. Îmi place să vorbesc (cearşafuri întregi) şi să scriu despre moarte. Îmi place să-mi gîndesc moartea. E singura certitudine care o am. Cea mai mare temere a mea e că aş putea muri întâmplător.

Vreau să-mi construiesc cu migală ultimele momente ale vieţii. Mi-e atât de groază că aş putea sfîrşi ca urmare a unui accident idiot de maşină, alunecând pe gheaţă ori din cauza neglijenţei vreunui infirmiere care greşeşte pastilele. Citesc presa şi mă îngrozesc de atîtea morţi cu cauze stupide. Îmi repet tot timpul că aşa ceva se întâmplă doar în ziare şi nu mi se poate întâmpla mie. Doar făurindu-mi moartea îi pot găsi un sens şi o pot accepta fără să-mi strivesc pumnii de pereţi. Cred că ciobanul din Mioriţa, cînd şi-a acceptat moartea, a avut aceeaşi atitudine. Un fel de sinucidere cu mîna altora.

— Trebuie să ajungem la tramvai, spune Filip, după ce afară s-a întunecat. Mă trezesc brusc amintindu-mi de înmormântarea lui Fred de mâine, de Muşeţel şi de câinele uriaş de porţelan care s-a spart în capul meu la cutremurul din 77.

Mă târăsc în spatele lui Filip care merge hotărât pe un drum ştiu numai de el, deşi n-a mai fost niciodată în Bucureşti. Cred că arăt jalnic, mă imaginez ca o maimuţă căruia îi atârnă membrele din faţă, încercând să-şi aducă aminte de cum era un bananier în timp ce e bombardată cu caramele de către copii răutăcioşi. Totuşi, în timp de urc în ultima clipă în tramvaiul 34, îmi vine în minte un final pentru piesa de teatru începută acum doi ani.

Mersul cu tramvaiul îmi aduce aminte, prin nu ştiu ce asociaţie tâmpită, de un tablou de Grumaşev. Picturile lui îmi dau uneori o senzaţie de bălăngăneală, îmi vine să-mi mişc capul ca la un meci de tenis, în timp ce stau cu ochii foarte apropiaţi de pânză.

O dată cu noi coboară foarte mulţi oameni, deşi nu-i cap de linie. Am trecut pe lângă Guvern, a cărui clădire a fost cândva

înfăşurată cu o fundiţă roşie. Cineva se ciocneşte de Filip şi îi cere scuze, eu mă ciocnesc de altcineva şi îi cer scuze. În jurul nostru se rostogolesc Pardon, Mă scuzaţi, Vă rog să mă iertaţi, pentru câteva momente întregii omeniri îi pasă de indivizii care o alcătuiesc punându-i să-şi ceară scuze reciproc pentru micile vicisitudini ale vieţii. Ne desprindem cu greu din politeţea colectivă. Citesc în ochii pisicii deplina neînţelegere pentru existenţa umană.

— Aici stă Cornel, aud, într-un sfârşit, vocea lui Filip. E un apartament de trei camere, la etajul cinci, continuă el.

N-am ce comentariu să fac. De altfel, zilele astea am vorbit atât de mult, încât dacă nu spun ceva important prefer să tac.

TĂCERI DECORATIVE

Într-un grup în care unul tace e ca şi cum ai juca poker cu o mână moartă. Un jucător inexistent, un scaun gol. Primeşte cinci cărţi şi nu vei şti niciodată care. Tăcerea îi conferă mister. Dacă poartă ochelari şi are o privire inteligentă poate fi bănuit că are asul în mânecă. Te face să te simţi nesigur de ce spui, te gândeşti că ştie mai bine. Mulţi oameni tac pentru că se exprimă greu, îi doare burta sau nu sunt atenţi. Sunt tăcuţi fără premeditare. Alte persoane vorbesc premeditat. Gândesc oral, judecă pe măsură ce vorbesc. În ambele categorii există rateurile: cei care tac pentru că nu ştiu ce să spună celor care vorbesc fără să gândească. Întâlnirile lor sunt foarte dese, la răspântii de drumuri. Primii se folosesc de lungi tăceri decorative pentru a-i induce în eroare pe ceilalţi care se simt încurajaţi auzindu-se. În tăcerea lor le este din ce în ce mai frică să spună ceva pentru a nu face o prostie. Tăcerea fiind conform unei vorbe, ca mierea, o ling în linişte oricât e necesar. Liniştea este suport pentru vorbele altuia ca foaia albă pentru pix. Nu întotdeauna este semnificativă, înţeleaptă, binevenită. Nefăcând conversaţie, tăcerea trezeşte curiozitatea, vorbind de la sine. Tăcerea e bună numai când ascultăm pe cineva cu atenţie. Ştiinţific vorbind, şaptezeci la sută din timp ascultăm. O ceartă dintr-o bucătărie, un post de radio, un şef, scârţâitul unui pot. Unii, când tac, aud şi nu ascultă. Tăcerea lor seamănă cu râsul în hohote al celui care după aia cere să i se explice gluma. Sunt oamenii tace si nu face. Multora tăcerea le este respectată fiind confundată cu ceva bine zis. Cred că am spus deja prea multe.

Frigiderul era cam gol. Pe raftul de sus, rezervat lui Căpriţă, se vedea o conservă de ton pe jumătate consumată şi două ouă. La el era doar brânză, eterna brânză care îi umplea stomacul de o săptămână. Ceai cu brânză, ceapă cu brânză, seriale tv cu brânză. Se aplecă vinovat şi introduse o bucăţică de pâine în sosul din conservă. În momentul ăla se auzi soneria de la intrare şi tresări de parcă ar fi fost prins copiind. Trânti uşa frigiderului şi-şi compuse o figură surâzătoare. Nu-şi anunţase nimeni vreo vizită. Nu puteau fi decât vecinii de dedesubt aflaţi într-o continuă reclamaţie la administrator. Ba îi inunda, ba făcea prea mult zgomot. O dată se plânseseră că umblă cineva în tocuri peste gresia din hol şi nu pot dormi. Nimeni nu purta tocuri la ei în casă şi se gândise, inevitabil, la vreo musafiră elegantă în vizită la locatarul misterios. Orice femeie ar fi fost elegantă pe lângă pe prietena lui care n-ar purta tocuri nici la propria nuntă. De altfel, nici n-o văzuse vreodată cu haine mai pretenţioase ori rujată şi fardată, ceea ce o făcea, totuşi interesantă. Îi aducea aminte de una din acele tovarăşe sovietice, în taioare cenuşii şi mirosind a săpun de casă din povestirile lui taicăsu care făcuse facultatea la Moscova.

În faţa uşii stăteau doi bărbaţi. Îi privi întrebător.

— Ce faci, Cornele ? spuse cel îmbrăcat într-un trening ponosit. În vocea lui era atâta emoţie încât simţi şi el un nod în gât. Se dădu un pas înapoi căutând în trăsăturile lui ceva cunoscut. Nu-i veni să creadă când găsi.

— Pe mine trebuie să mă scuzaţi, spuse celălalt individ care părea foarte stingherit. Strângea în mâini o geantă de piele neagră. Mă aşteaptă Muşeţel. Probabil mi-a murdărit toate hârtiile.

— Cornel îşi întoarse cu greu privirile spre el şi clipi. Nu înţelesese nimic din ce spusese.

— Vă aştept la înmormântarea lui Fred, mai adăugă bărbatul şi plecă. Abia atunci observă pisica care-l urmase până la lift.

Căpriţă se trezise din somn, din camera lui se auzea Doors. Avea un casetofon de mărimea unei franzele, dar făcea zgomot ca un pickhammer. Îşi scoase mutra curioasă pe uşă, dar Cornel îl repezi :

— Dă muzica mai încet. Şi nu mă deranja, sublinie apoi.

— Are un obicei tare tâmpit, se simţi dator să explice. Cum vine cineva la mine în vizită apare şi el. Nu-i pasă că nu l-a invitat nimeni, stă şi încearcă să se introducă în conversaţie. Dacă vede că nu e băgat în seamă se mulţumeşte să fumeze, dar nu se simte să plece.

Într-un fel, se bucurase de apariţia lui Căpriţă. Risipise din atmosfera stranie care învăluise apartamentul o dată cu apariţia celor doi. Îl făcea să se simtă foarte nesigur pe el.

— Pe mine mă cheamă Filip, spuse Filip cu simplitate. Scoase de sub bluză un caiet şi i-l întinse, după care trecu prin peretele în care dimineaţă bătuse un cui pentru a-şi aşeza ultimul tablou. Mai avea puţin până să-l termine şi agăţase temporar un fanion de la meciul de fotbal Dinamo - Sampdoria. Cornel se trezi singur în cameră şi, de uimire, înjură. Dădu cu pumnul în zid, dar nu obţinu decât câteva bătăi în ţeavă a celor de jos. Se repezi pe hol, hotărât să-l cheme pe Căpriţă, însă se răzgândi şi se întoarse în cameră. Se aruncă în pat şi deschise caietul. Înjură încă o dată. Era scrisul lui, ciorna unei povestiri de pe

vremea liceului pe care o compusese sub forma unui jurnal rămas neterminat. Uitase complet de ea ca şi de altele pe care le scrisese în acea perioadă. Fusese inspirată de o fostă colegă pe care o chema Mariana, dar insista să i se spună Carmina. Tatăl ei era un client obişnuit al clinicii de boli nervoase. N-avea prea mulţi admiratori şi inventa tot felul de Zburători care-i băteau în geam. Nu fusese nimic între ei, o singură dată simţise dorinţa nebună de a face sex cu ea când rămăseseră singuri în liftul unui bloc de treisprezece etaje. Când uşa se deschisese, răsuflase uşurat că scăpase de povara unui viol.

De când luase un premiu important ca grafician lăsase deoparte preocupările literare. Ai lui nu-l încurajaseră deloc să continue, deşi profesoara de limba româna îi spusese că are ceva talent. Părinţii nu-l încurajaseră cu nimic niciodată. Privi peretele în care dispăruse Filip. Oare ce se întâmplase cu celălalt locatar ? Existase vreodată alt locatar sau abia acum venise ? Adormi greu. În minte i se învârteau zeci de morişti olandeze ce refuzau cu încăpăţânare să se oprească deşi nu adia nici un pic de vânt.

#

Grădina e bine întreţinută. Două alei de beton trec prin mijlocul ei, împărţind-o în trei parcele distincte. Într-o parte se află numai flori roşii şi galbene, din cele comune, ce se găsesc în toate parcurile oraşului; ei îi plac şi le îngrijeşte cu migală, nelăsând nici o buruiană să le ameninţe, în mijloc sunt panseluţele şi ochiul boului pe care le adusese din ţară; le iubeşte cel mai tare şi parfumul lor îi aduce aminte de România deşi acolo nu mirosea niciodată

atât de frumos. În sfârşit, în cea de-a treia, din stânga, sunt cactuşii sădiţi de Serginho: *peyotl*. Sunt aduşi tocmai din Mexic şi e o minune că s-au adaptat la clima Ubiluzului. Nu se întâlnesc decât în podişul arid şi secetos din Sierra Madre Occidentală, într-un loc cunoscut sub numele de Majonera. Monica e încă fascinată, după atâţia ani, de păduricea gri-cenuşie ce se întinde lângă covoraşul de panseluţe; sunt cactuşi mici, fără spini, fără braţe, cu picioruşe în formă de cupă. Pe fundul ei se află o masă formată din membrane minuscule, foarte moi, de unde şi numele - *peyotl* înseamnă mătăsos în limba nahuatl. Când îi atinge, îi pare că mângâie blana unui căţel, şi nu-i vine să creadă că din tulpina lor ingenuă se prepară dozele de paradis pământean pentru cei ce nu-l pot aştepta pe cel divin. Serginho îi povestise despre ceremonialul de colectare al indienilor Huicholi. Pentru a ajunge în Majonera, indienii au de parcurs un drum lung de 300 de kilometri. Călătoria, dus-întors, durează cam treizeci de zile. În timpul expediţiei, membrii caravanei se hrănesc doar cu provizii de *peyotl* aduse cu ei din recolta precedentă. După ce caravana ajunge la locul fixat, bărbaţii organizează o tabără, apoi pleacă în căutarea cactusului. Asupra primilor cinci cactuşi întâlniţi se trage cu săgeţi, ce trebuie să se înfigă în jurul plantelor fără ca acestea să fie atinse, apoi, urmând un ritual anume, se porneşte în căutarea altora. Cactuşii recoltaţi sunt aşezaţi în coşuri şi transportaţi cu religiozitate, fiind purtaţi de oameni şi de măgari în samare. În luna ianuarie se celebrează o mare sărbătoare, cu un fast deosebit; în mijlocul templului se aprinde un foc ceremonial, iar pelerinii adunaţi acolo sunt dezlegaţi de marele preot de toate obligaţiile asumate. Preotul,

stând pe un scaun sfânt, împarte tuturor cactusul, în sunetul tobei şi al cântecelor. Sărbătoarea durează o zi şi-o noapte şi se sfârşeşte cu un ospăţ îmbelşugat. Acum indienii procură drogul de la traficanţi, sub formă de bucăţi pisate. Când ajunge aici, Serginho tace pentru mult timp, mângâindu-şi inconştient cicatricea care-i brăzdează obrazul. Monica a ascultat de multe ori povestea asta. Îi aduce aminte vag de nişte poveşti pe care i le spunea un domn foarte prietenos, cu barbă neagră şi cu ochelari. Copilăria ei din România e însă foarte îndepărtată; a plecat din ţară când avea şase ani, singură şi cu o valijoară în care avea nişte haine şi seminţe de flori. De când se ştie stă în casa lui Serginho şi e fericită aici. E înconjurată de verdeaţă şi de lucruri frumoase. Nu mai ştie româneşte, deşi uneori se trezeşte că rosteşte cuvinte cărora nu le găseşte nici un sens. Singurul contact cu ţara în care s-a născut sunt nişte scrisori pe care le primeşte lunar din partea unui bărbat pe nume Anton. Scrisorile au ajuns la ea dintr-o întâmplare, sunt expediate pe adresa cuiva căruia i se spune Mânuţă. Adresa e greşită şi, în loc să le returneze, poştaşul i le aduce ei fiindcă ştie că e din România şi că-i face o bucurie. Păcat că nu poate să le citească şi şi-a promis că va învăţa din nou limba natală, mai ales că a observat că sunt multe cuvinte care seamănă cu cele spaniole. Îi place scrisul, cerneala neagră şi modul cum sunt dispuse versurile, căci ghiceşte că uneori sunt poezii. Uneori şi-l închipuie pe Anton, dar îi e teamă de imaginaţia ei. Serginho o priveşte cu blândeţe şi surâde când o surprinde cu colile întinse pe pat. Se simte atunci ca şi cum l-ar trăda şi-i sare repede în braţe. Dacă ar veni mai des ar fi mai

fericită şi n-ar mai avea nevoie să viseze la nimeni.

#

Pe Filip, prietenul meu cu cap de om, ştiu că să-l mai văd vreodată. Citesc scurta povestire pe care mi-a lăsat-o, dar nu-mi spune mare lucru. Mi-aduce aminte doar de una din discuţiile noastre. În mod excepţional, am să o public în revista mea. E singurul text în afară de Tristan Tzara căruia îi fac onoarea să stea lângă operele mele. Mânuţă va fi surprinsă să citească Cârţibuşul. Savurez de pe acum uimirea ei, aviditatea cu care se va apleca deasupra paginii caligrafiate cu migală pe care se află altă semnătură decât a mea. Aleg culoarea neagră a cernelei. E într-un contrast minunat cu albul foii veline.

CÂRŢIBUŞUL

Câţibuşul a căutat mult timp un loc de viaţă. Apariţia lui pe scara evoluţiei l-a surprins nepregătit. Pe vremea când era doar o potenţă, cârţibuşul se gândea doar la duşmanii naturali pe care o să-i aibă. Cine avea să-l vâneze când îşi va ocupa locul în turma de fiinţe ce alcătuiesc fauna? Ce metode de apărare va fi silit să-şi dezvolte pentru a scăpa de agresori ? Va fi otrăvitor, va avea colţi ori bâtă ? Se va ascunde în iarbă, pământ, organe interne, va lua forma mediului ? Hazardul l-a împins să trăiască ceva mai devreme decât s-ar fi aşteptat. Cârţibuşul s-a trezit respirând şi, în primul moment, a încremenit de spaimă. Habar n-avea ce să facă, dacă era bun de mâncat pentru alţii, habar n-avea dacă... Avea o resposabilitate uriaşă : fiind primul apărut, purta în el pe toţi urmaşii. Moartea lui însemna dispariţia unei specii. A fugit cu disperarea singuraticului. De câte ori simţea răsuflarea unei alte fiinţe se micşora instantaneu până la dimensiuni neglijabile. Într-o zi, fiind aşa de mic, un animal cu solzi l-a călcat. Fără să ştie de ce, s-a lipit de talpa acestuia. Pentru prima oară, s-a simţit în siguranţă. S-a putut concentra şi s-a divizat în linişte, apoi încă o dată şi, într-o perioadă scurtă, animalul avea patru cârtibuşi pe cele patru labe. În câteva sute de ani, toate animalele din acel habitat erau potcovite cu cârţibuşi, de la iepure la hipopotam Păsările zburau cu cârţibuşi pe ghiare, şerpii se târau cu cârţibuşi pe coadă. Nu deranjau pe nimeni, duceau o existenţă discretă şi lejeră, nederanjând nici o altă vieţuitoare. Nimeni n-a aflat că există cârţibuşi, nimeni nu i-a vânat. De ceva timp, de când au pătruns în oraşe, au putut fi studiaţi. Cârţibuşii trăiesc între şosetă şi picior, în bună tovărăşie cu

oricare din noi. Rolul lor în istorie e departe de a fi terminat.

N-aş putea trăi decât într-un oraş bolnav. Existenţa gunoiului mă face să întrezăresc sublimul. Dacă lumea ar deveni deodată cum îmi doresc m-aş simţi foarte nefiresc. N-aş mai putea da vina pe societate că mă respinge.

În drum spre parc, mă opresc în faţa vitrinei unei librării. Pe rafturi cochete stau cărţile marilor scriitori, rebelii închişi în coperţi colorate, premiaţi de cei pe care îi dispreţuiau. Cât îi urăsc pe cei asemeni mie. Firi ranchiunoase, profesia lor e ura, în loc de membre au stilouri prin care curge, în funcţie de dispoziţie, oţet, pelin ori sirop. Pînă şi sperma e îmbibată de cerneală. Când citesc confesiunile ajunse tipărite ale vreunuia, ajustate corespunzător ca să ajungă într-o formă publicabilă, am reacţii contradictorii, ce mă uluiesc prin tăria lor. La început, mă potopeşte un sentiment cald de apartenenţă la un cerc elitist de indivizi. Cred că aşa s-au simţit primii creştini. Apoi sunt potopit de silă. În spatele fiecărui manuscris mustind de disperare se află speranţa obţinerii unui premiu sau măcar a unei recunoaşteri a talentului. Asemenea manuscrise nu conţin niciodată cacofonii ori neconcordanţe ale timpurilor. Disperaţii profesionişti au un stil elegant, citatele din predecesori se îmbină armonios judecăţile proprii, eufemismele completează într-un mod fericit îngroşările voite. Suferinţa tipărită e întotdeauna calofilă.

În plus, lansările de carte sunt cele mai meschine şi nefericite evenimente la care am luat vreodată parte. În afară de familia autorului, nimănui nu-i pasă de volumul din care va fi citită doar dedicaţia. Nici măcar autorului. Cartea a fost scrisă cu atâta timp în urmă încât nu prea mai ştie despre ce este vorba, iar criticul literar care o prezintă încă

n-a avut timp să o citească. Totul se transformă într-o agapă prietenească, aproape la fel de veselă ca un parastas.

FOAMEA DE CULTURĂ

Singurul lucru important de la o manifestare culturală este bufetul. După discursurile de rigoare, participanţii trec la comentarii rafinate, purtând discuţii pe un ton măsurat şi doct despre superioritatea sandwich-urilor cu şuncă faţă de icrele negre ori despre redundanţa pişcoturilor de şampanie aflate, ce-i drept, într-o cantitate semnificativă în raport cu şampania. Orice formă de prânz gratis atrage un public pe măsură. Manifestarea e un pretext. Poate fi o lansare de carte, o expoziţie de pictură naivă ori o paradă a modei. Îi recunoşti uşor. Au nările dilatate, mâna în formă de farfurie şi sunt complet insensibili la artă, cu excepţia pliantelor şi cataloagelor gratuite. La început, temându-se să nu se termine mâncarea, au un aer neliniştit, sunt încordaţi şi nervoşi. Pe măsură ce stomacul se umple, încep să se relaxeze şi să-şi dea seama unde se află: Ia te uită, e un concert de binefacere pentru copiii din Somalia! O discuţie între asemenea indivizi te uimeşte prin jargonul concis: Am fost la Muzeul de Artă. Slab! Fursecuri şi sărăţele. Nu mai calc la pictori contemporani! Premieră la Operă: sălămior, şunculiţă, vodcă. Mai bine în stagiunea trecută. Am cunoscut unul dintre veteranii recepţiilor. Îşi adusese cu el ambii părinţi. Ministrul culturii vorbea despre însănătoşirea culturii româneşti. Bătrâneii îl priveau cu respect, în timp ce molfăiau încetişor. La sfârşit, au aplaudat puţin jenaţi, luând pentru o clipă mâinile din tavă.

Încă dinainte de a intra pe aleea căreia Fred îi spunea *Aleea dintre lumi*, simt cum tristeţea mă părăseşte şi-şi caută drum prin alte suflete. Doi tineri care mergeau fericiţi de mână se privesc deodată rece şi o iau fiecare

pe altă alee. Mă opresc în faţa copacului găunos pe care ne sprijineam după plimbările lungi, de peripateticieni balcanici. Scot cu grijă din geantă cutia de lemn negru în care se află cenuşa lui Fred. Nu-mi ia mai mult de cinci minute să o fac să dispară în pământ. Pun deasupra colile pe care se află scrisă bibliografia celui mai minunat om din lume. M-am chinuit mult să o alcătuiesc, deşi nu va avea niciodată vreun alt cititor în afară de mine. Nu pot vorbi nimănui despre Fred. Cine l-a cunoscut ştie de ce. Poate că ar trebui să spun ceva solemn, dar ar fi o prostie. Doar tăcerea dă solemnitate momentelor. Dacă Filip ar fi aici sau măcar ar fi existat, ar îndruga ceva despre Domnul care a reprimit pe fărâma de lumină care stătea ascunsă în Fred şi m-ar atenţiona că nu e vorba despre Domnul cel care a făcut această lume imperfectă şi murdară ci Creatorul acestuia, Domnul care... Credinţa lui aduce cu păpuşile ruseşti. Borges se întreba: ce Dumnezeu este Dumnezeul din spatele Dumnezeului care mişcă piesele de şah ? Profunzimea păpuşilor ruseşti.

Poţi lupta împotriva destinului? Nu, spune istoria. Nu, spune biologia, fizica, mecanica cuantică. Nu, spun filosofia şi literatura. Da, spun eu, e suficient să ai o pisică pe nume Baltazar şi să crezi în hazard. În scorbura copacului am găsit o mănuşă de box. Poate fi un semn.

Postfaţă în faţă cu personajul

4 februarie 2000. Mă bucur că sînt la postfaţă, pentru că nu înţeleg rostul prefeţelor, de obicei nu le citesc, îmi taie cheful de carte. Şi mă bucur că am ajuns să scriu postfaţă vinerea, la serviciu, unde îmi place să evadez din cînd în cînd iar acum e tocmai bine, mail-uri nu mai am de trimis, walkman-ul nu mai are baterii. În postura de personaj de redacţie, coordonatorul volumului (un personaj pe care nu îl cheamă Cornel) mi-a spus că i-ar plăcea să fac asta, iar scriitorul (întîmplător, nu-l cheamă Cornel nici pe el), n-a spus nimic. Da, OK, se face, cu plăcere. Să scriu postfaţa înaintea prefeţei, mi-a dat impresia că bat duşumelele la o casă fără acoperiş. Pretenţios spus şi nici foarte metaforic, e mai bine personaj.

Romanul este scris pe cînd locuiam împreună cu autorul şi, din ce mi-a spus, doar numele este acelaşi. Cum pot să mă regăsesc şi în desene animate, ştiu că dacă l-aş citi, chiar din acel moment, aş simţi că fac două lucruri deodată: sînt Cornel şi sînt Cornel. Ca să înţeleg mai bine ce am vrut să zic, mă trimit la perioada în care am fost voce radio şi îmi închipuiam, live, cum mă văd ascultătorii. Era bine, amuzant, ştiam că "procesul" se întîmplă exact cît dura emisiunea. Eram cititor de ascultători. Dar aşa, personaj într-un roman... Poate o să merg la piaţă şi, în acel timp, nişte indivizi necunoscuţi citesc despre Cornel şi cred că îl ştiu de-o viaţă. Le plac sau nu, vor sau nu vor, mă accesează. Eventual se regăsesc în mine şi rămîn ceva mai mult acolo, ce corvoadă, de ce oare n-aş cumpăra tot tirajul dacă mă simt aşa vulnerabil. Riscul de a fi personaj l-am speculat, cu asta mă ocup de obicei, speculez cuvinte, idei, momentele în

care intru sau ies din casă, ca să nu îmi salut vecinii.

Dacă ar fi să vorbesc despre mine, ar trebui să o fac acum, fără să citesc romanul, pentru că personajul Cornel s-ar putea să mă influenţeze, să mă regăsesc în el şi să scriu cu mîna lui. Iar o postfaţă scrisă de cineva care nu ştie despre ce vorbeşte poate fi inedită, asta şi urmăresc.

Deci, trebuie să vorbesc despre mine în timp ce se scria cartea. Eu acum trei ani, în Bucureşti, pe bulevardul Titulescu, vis-à-vis de Mega Image, într-un apartament de trei camere. De cîte ori veneam acasă, mai ales cînd ieşeam de la metrou, mă lua o bună dispoziţie de naufragiat care nu vede pămînt, ci şoseaua Kisseleff. Geografic continui să am complexe de provincial. Pe Kisseleff făceam plimbări lungi cît el, cu walkman-ul sau cu prietena mea, căreia nu îi spun numele pentru că nu vreau să o fac personaj, dar care, probabil este deja, pentru că am pomenit-o. E primul personaj pe care l-am creat. Localizarea asta pentru mine contează, nu-mi place periferia, nu-mi plac locurile înghesuite. Acolo aveam camera mea, îmi organisasem eul pe noptieră, adormeam şi mă trezeam cu ochii la el, ochii unei persoane egoiste, una care nu se plictiseşte singură şi care nu poate asculta bine persoane plîngîndu-se de singurătate. Poate pentru că sînt mereu ocupat. Poate pentru că am stat pînă atunci acasă, la părinţi.
A fost un an în care, ca şi acum, aveam două case, una în care veneam zi de zi, casa din Bucureşti, locul de “acumulare” şi casa din Constanţa, casa mea de “vacanţă”, unde nu făceam de multe ori altceva decît să ascult muzică, şi luam chestia asta ca pe o ocupaţie, singura care îmi plăcea, am avut un disc cu

Dizzy Gillespie pe care l-am torturat de fiecare dată, acolo erau “lucrurile mele”, pe atunci încă era Beck, Bogdan şi Maria sînt şi azi acolo, încă refuz să plec de acasă, deşi aş putea, continui să insist să nu pierd nimic, aştept trenurile de mare viteză, e genul meu de duplicitate.

Dacă ce am spus despre mine seamănă cu felul în care sînt în cartea de după prefaţă, mă bucur de locul pe care i-l ocup scriitorului în tastatură. Dacă nu, este OK, sînt împotriva literaturii paparazzo. Dar, oricum, personaj tot am ajuns şi nici măcar de carte, ci de postfaţă, vrînd-nevrînd. Asta e, personajele se nasc şi în condiţii nepotrivite, lifturi, păduri, spitale fără curent electric. Nu voi reveni asupra celor ce am zis, nu-mi place să îmi recitesc textul, o să îmi treacă.
Mi-ar fi plăcut să termin postfaţa ca Flubert, spunînd “Cornel sînt eu.” Mi-ar fi plăcut să o termin.

Cornel

Mergeam des la filme cu Alexandru (scuze, te-am făcut personaj), încercam să prind şi matineuri singur, de dragul trezirii din vis în vis, aveam tot felul de aşa zise activităţi intelectuale care erau .....

În casă mai era un personaj pe care îl poreclisem Căpriţă, cu care nu aveam nimic în comun şi nu era nimic care să îmi placă la el în afară de traducerea pe care a dat-o unui album care îmi place foarte mult, “Soul cages”, pe care l-am ascultat de multe ori în acea perioada şi care a fost inspiraţie pentru nişte pagini A3, pe care le-am pictat şi cu care pictam peretele gol de după noptieră. Uitasem să vă zic traducerea, deci, “sufletul

încătuşează". Excelentă, şi "excelent" era un cuvînt pe care îl foloseam foarte des atunci, acum tot spun "super", poate m-am schimbat, ha ha. Căpriţă reprezenta o …….. o categorie, nu pot fi prietenos cu cei , probabil sînt un rasist sau …..

Sînt şi altele de spus, dar nu îmi place să vorbesc despre mine şi postfaţa asta a început deja să mă interogheze,

Bagă ceva despre radio, adormeam cu urechea la radio, ar trebui să pomenesc radio-ul, faptul că adormeam cu urechea la radio şi că la două săptămîni îmi făceam emisiunea sau că făcusem un radio pe hîrtie şi îl ascultam şi pe el de cîte ori …

Nu îmi place să-mi pierd noaptea, de-abia aştept visul, ……

Ştiu că eram un fel de student în anul al doilea, şi că nu mă omoram prea tare cu prezenţa, citeam romane sau articole despre reclame, eram înnebunit după publicitate şi manipulare, după MC Solaar şi David Bowie, cu care nu aveam decît un CD, CD pe care nu aveam la ce să îl ascult, şi mai aveam o melodie pe care o fredonam în cap.
Uit titlurile cărţilor pe care le citesc şi de obicei sfîrşitul, dar ştiu că atunci am citit una "excelentă", "Casa lui David", scrisă de Dumitru Nicodim, pe care i-am împrumutat-o lui Căpriţă şi pe care nu a deschis-o. Îmi pare rău, regret preferinţele neîmpărtăşite.

M-am descris culorat, mi-au scăpat foarte multe detalii, ştiu, mi-au scăpat sutele de

contraziceri pe care le-am avut cu autorul sau orele noastre de taifas, cuvîntul ăsta ni se potriveşte bine, am omis fotografiile pe care începusem să le fac cu scopuri artistice, am omis să mă analizez şi m-am caracterizat cu ochii personajului martor, e de vină locul unde mă aflu, aici nu pot evada decît pentru a mă defula.

Ceva despre felul meu de a fi

Date bio-bibliografice

Nume: Sterian Jean-Lorin

Data naşterii: 5 iunie 1975
Adresa: Aleea Urucu Adrian 1, Bloc 20, sc. B, ap. 172, sector 4
Telefon: 6837607

Studii: Facultatea de Filosofie - Jurnalistică "Universitatea *Spiru Haret*" -
Alte studii: Tehnici ale scrisului artistic martie - iunie 1997 cu Tudor Octavian

Locuri de muncă:
1993 - 1994 - Radio SKY Constanţa - emisiune săptămânală de divertisment şi parodie
1994 Săptmânalul *INFORMAŢIA* - rubrici de divertisment şi muzicale
1995 - Radio PRO FM Costineşti - redactor muzical
- Radio Delta Neptun - redactor muzical
1996 - Radio Uniplus Constanţa - emisiune de science - fiction
1998 - 1999 - cotidianul ***OBSERVATOR*** Constanţa - tableta zilnică de opinie ***ALTERNATIV***
1998 - redactor revista ***UNICA***
din 1999 – redactor *PLAYBOY*
Limbi străine: engleza
Cunoştinţe calculator: Microsoft Word

Activităţi literare :
- debut în revista Anticipaţia nr. 524, iulie 1995
Alte publicări: Jurnalul SF, Supernova, News Letter SF, Telegraful de Piatra Neamţ, Quadrant, Jurnalul de Bucureşti, Andromeda Fiction, Radio Tineret, ART Panorama, Viaţa

Românească, Avertisment din Nord-Est, Imparţial de Bacău, String.
- volumul de proza fantastică şi science-fiction "***BALTAZAR şi HAZARDUL"*** Editura Metafora - august 1997
- cel mai tânăr autor român care a publicat o carte SF - la 23 ani
- iunie 2000 – volumul de proza fantastică şi mainstream **"Scriitorul a ieşit la vânătoare"** Editura Pro Logos - care intră in top 10 – revista Observator
- 9 premii în concursurile de profil (SF & F)
- editor a trei numere din cele patru ale fanzinului Andromeda Fiction din Constanţa
- tentativă absurdă de a crea un nou curent SF (1996): ASF-ul (absurd science-fiction) - concretizat în broşura **10 Povestiri de calmat oligophrenii** şi fanzinul Andromeda Fiction nr. 4. Emulaţii: Fanzinul DRUŞBA, editat de Alex Ciubotariu

Referinţe critice: Revista Tomis Constanţa, Forum SF, Astra Braşov, Curentul, Uniunea Scriitorilor, Jurnalul de Transilvania, Ficţiuni

Preferinţe literare: Literatura sud-americana, avangardismul, Kafka, Lewis Caroll

Alte pasiuni: istoria religiilor, misticimul, istoria artei, muzica

Table of Contents

Clopotele bat fara noima	1
PIRAMIDA PUTERII	4
COPILUL-MINUNE	7
LA DENTIST	12
OMUL DIN SONDAJE	18
VEŞNICUL STRÂNGĂTOR	22
ŢELINA ŞI ORNITORINCUL	41
PRIETENI VECHI	50
TRECUTUL OBIECTELOR	55
CARTOFII DE LA TEATRU	62
GEANTA NEAGRĂ	64
COLECŢIONARII	65
II	66
CEARŞAF:	70
MIRACOLUL VAGABONDEZ	73
TĂCERI DECORATIVE	76
FOAMEA DE CULTURĂ	86
Postfaţă în faţă cu personajul	88
Date bio-bibliografice	93